SPERANȚE

REVISTA NR. 11

2019

Şcoala Gimnazială Nr. 19

Braşov

Prezenta lucrare se adresează elevilor şi cadrelor didactice din învăţământul primar şi gimnazial în scopul promovării creativităţii şi stimulării interesului pentru lectură a tinerei generaţii.

Revista "Speranţe" nr. 11 /2019 a fost înregistrată la Biblioteca Naţională având cod ISSN

Colectivul director:

Director C. C. D: Profesor Mihaela Popa

Inspectori: Profesor Eugenia Creţoi

Profesor Mihaela Zugravu

Director: Profesor Claudia Savu

Director adjunct: Profesor Mariana Tudor

COLABORATORI:

Bucur Sorin
Cătoiu Gabriela
Cristea Petronela Elena
Dumitrescu Ana
Mareş Monica
Nicu Nicoleta
Savu Claudia
Stângaciu Oana
Tropcea Dana
Ţion Lucian
Voica Carmen

COORDONARE ŞI TEHNOREDACTARE:

Profesor Monica Mareș

BIBLIOTECA NAŢIONALA A ROMÂNIEI

CENTRUL NAŢIONAL ISSN

„Speranţe" ISSN 2065 – 4154

Şcoala Gimnazială Nr. 19 Braşov

Nr. 11 / 2019

Braşov - 2019

CENTENAR 2018

Conferința ”ROMÂNIA SUNTEM NOI”

În acest an unic pentru România, noi, cadrele didactice și elevii Școlii Gimnaziale nr. 19 din Brașov, am organizat, cu multă grijă și dăruire, **Conferința ROMÂNIA SUNTEM NOI**, la Teatrul Dramatic din Brașov, în 22 noiembrie 2018.

Împreună cu invitații noștri de seamă, ÎPS dr. Laurențiu Streza, Mitropolitul Ardealului, dl Inspector Școlar General Adjunct, prof. Ion Negrilă, dl Primar George Scripcaru, dl prof. pr. Vasile Olteanu, părintele protopop Dănuț Benga, dl prof. univ. dr. Ioan Vlad, d-nele prof. Angela Albu și Tatiana Morozov din R. Moldova, inspectori școlari, reprezentanți ai Primăriei și ai Consiliului local, reprezentanți din conducerea Universității Transilvania, părinți și elevi, i-am omagiat pe cei care, acum 100 ani, au reușit să realizeze un vis aparent imposibil: **Unirea tuturor românilor**.

Am celebrat Centenarul Marii Uniri printr-o lecție de patriotism, de dragoste de români și România, de demnitate și mândrie, de respect pentru prezent, trecut și viitor, o activitate organizată cu mult suflet pentru elevii și părinții acestora, pentru noi, profesorii, pentru întreaga comunitate.

A fost o activitate în care ne-am dat mâna: profesori, elevi, părinți, comunitate. De aceea, a fost un real succes! Video-ul conferinței și fotografii de la eveniment pot fi urmărite pe site-ul școlii și pe site-ul ISJ Brașov.

Miracolul Marii Uniri nu s-a făcut în condiții ușoare. La 1918, România era vlăguită de război și epidemie, parțial ocupată de armate străine și departe de aliații săi. Toate nemulțumirile și dezbinările noastre de astăzi par neînsemnate față de ceea ce au avut de înfruntat înaintașii noștri. Și, totuși, au reușit acolo unde cei dinaintea lor doar visau.

Au reușit pentru că au acționat împreună. În acest spirit, și noi am realizat o activitate excepțională, expoziții cu lucrări ale elevilor, ateliere de lucru la care au participat elevi mici și mari ai școlii, am evidențiat elevii de nota 10 , care au îmbinat printr-un puzzle România Mare, am realizat filmări și o prezentare PPT cu activitățile desfășurate cu prilejul Centenarului.

Am avut aproape grupul Anatoly, care a deschis lucrările conferinței prin intonarea Imnului de Stat, patru soldați care au stat strajă drapelului, un grup de elevi din clasa pregătitoare și clasa a V-a care, coordonați de prof. Monica Mareș, au cântat cântece patriotice, acompaniați de formația Crai Nou de la Palatul Copiilor , coordonată de prof. Petrișor Varga, iar sărbătoarea s-a încheiat cu prestația solistei, prof. Cristina Dragoș, care a ridicat sala în picioare, formându-se o mare horă. O horă din 650 părinți, elevi și invitați, alături de întreg personalul școlii noastre, care s-au bucurat, au fluturat steguleţele și au cântat laolaltă.

Casa Mureșenilor a fost partener de nădejde, realizând alături de noi o expoziție de 22 panouri, *Drumul spre Marea Unire*. De asemenea, dl prof.univ. dr. Ioan Vlad a expus 40 tablouri din expoziția personală pe tema Unirii.

Am sărbătorit cu toții purtând cu drag și cinste portul popular tradițional și înconjurați de simboluri românești - steaguri, cocarde, diplome, mape, pâine, sare, ștergare, flori tricolore, hărți, tablouri,

muzică patriotică și populară românească etc. Alocuțiunile invitaților au fost cuvinte de învățătură și lecții de istorie care vor rămâne în inimile tuturor celor prezenți. Prezența și cuvintele doamnelor profesoare din Rep. Moldova au transmis mare emoție și au arătat încă o dată că inimile bat românește și dincolo și dincoace de Prut, chiar dacă azi nu suntem un singur stat.

Am omagiat împreună mari figuri naționale: gânditori, oameni politici, militari sau simpli cetățeni. La vremea lor, nu erau mari eroi, ci doar oameni ca noi, cu defecte și calități. Unii ambițioși sau nerăbdători, alții pesimiști sau descurajați. La momentul 1918, fiecare însă a reușit să pună totul deoparte în slujba unui țel mai presus de ei: un stat unitar, democratic și o casă mare pentru o mare familie. România Mare urma să devină statul tuturor fiilor săi, indiferent de etnie, religie sau opțiuni ideologice. O unitate în diversitate.A omagia realizările este frumos, însă nu suficient. Pentru că moștenirea pe care ne-au lăsat-o nu este doar un cadou, ci și o datorie. Aceea de a hrăni și crește, zi de zi, prin faptele modeste ale fiecăruia, spiritul românesc, în patria mamă. Țara crește prin noi.

Vom continua să ne facem datoria de români și nu vom obosi să ne învățăm elevii să-și respecte patria și neamul românesc!

Mulțumim colaboratorilor și invitaților, felicitări tuturor!

ROMÂNIA SUNTEM NOI! O activitate ce va ramâne în cartea de onoare a școlii și în sufletul nostru!

La mulți ani, România! La mulți ani, români!

Prof. Claudia Mihaela Savu
Director al Școlii Gimnaziale nr. 19 Brașov

"GAZETA TRANSILVANIEI" DESPRE "BĂTĂLIA" PENTRU TRANSILVANIA DE LA CONFERINȚA DE PACE DE LA PARIS

„Gazeta Transilvaniei" a apărut la Braşov la 12/24 martie 1838, fiind cel dintâi ziar românesc care s-a adresat tuturor românilor indiferent de graniţele politice. A fost primul ziar ardelean devenit cotidian din 1884, având o tipografie proprie şi depăşind vârsta centenară.[1] Gazeta apare neîntrerupt pe toată perioada interbelică. În perioada 1919-1921 director al acestui ziar a fost **Ion I. Clopoţel** [2]**.** În anii 30, la conducerea „Gazetei" a fost **Victor Branişce**[3]. „Gazeta Transilvaniei" a publicat cele mai multe articole referitoare la relaţiile internaţionale şi poziţia României.

[1] Ion Dumitraşcu, Mariana Maximescu, *O istorie a Braşovului*, Editura Phoenix , Braşov, 2001, pp. 182-184.

[2] Ion I. Clopoţel s-a născut la Poiana Mărului în judeţul Braşov, a studiat Literele şi Filosofia la Budapesta şi Viena. În 1917-1918 a fost închis de autorităţile maghiare pentru activitatea sa în serviciul cauzei naţionale A fost profesor secundar, ziarist şi publicist, precum şi redactor al ziarelor "Gazeta Transilvaniei" între 1919-1921, "Românul" din Arad, între 1912-1918 şi "Patria". În 1923 el a înfiinţat la Cluj revista de stânga „Societatea de mâine A publicat *Antologia scriitorilor români de la 1821 încoace.* Vezi *Enciclopedia Română*, Minerva, Cluj, 1929, p. 316. Ion Clopoţel, *Amintiri şi portrete*, Editura Facla, Timişoara, 1973, pp.6-13.

[3] Victor Braniște, și-a început activitatea ziaristică în 1894 în calitate de corespondent de la Budapesta al ziarului „Dreptatea" din Timişoara, apoi a plecat la Cernăuţi unde a făcut parte din redacţia ziarului „Patria" până în 1899. Este expulzat datorită atitudinii sale intransigente, ajunge la laşi de unde trimite corespondenţe ziarelor „ Gazeta Transilvaniei" din Braşov şi „Drapelul" din Lugoj. În 1902 revine la Braşov, este primit în redacţia "Gazetei Transilvaniei", unde scrie articole critice cu un ton vehement, ceea ce determină represaliile autorităţilor, fiind condamnat la 3 ani şi jumătate de închisoare. În 1931 devine redactor şef girant al publicaţiei amintite. A fost ales de două ori senator de Braşov în 1928-1931 şi 1932-1933. Pentru activitatea sa de corespondenţă din timpul războiului a fost decorat cu: Steaua României în grad de ofiţer, Medalia Peleş, Medalia Ferdinand I. După moartea sa în 1938, locul său va fi

"Gazeta Transilvaniei" ne ţine la curent cu punctele de vedere susţinute de reprezentanţii României şi hotărârile luate de marile puteri în privinţa ţării noastre la Conferinţa de Pace la Paris. Astfel, suntem corect informaţi despre delegaţia care s-a deplasat la Paris pentru a susţine cauza României. În fruntea delegaţiei s-a aflat primul ministru I.I.C. Brătianu.[4] Un alt articol al aceleaşi publicaţii redă o listă cu numele reprezentaţilor Ardealului prezenţi la Conferinţa de Pace (Alexandru VaidaVoevod, N. Şerban, I.Mocsony, T. Vuia).[5] Alt articol ne prezintă, pe larg, delegaţii României şi comisiile din care făceau parte.[6] România venea la Paris conştientă că îşi îndeplinise obligaţiile asumate în anii războiului şi că făcuse enorme sacrificii umane şi materiale. Demersurile întreprinse la 12 ianuarie 1919 de şeful Quai d'Orsay-ului, Pichon, ca România, datorită eforturilor sale umane şi materiale, să fie altfel tratată faţă de celelate puteri mai mici nu s-a bucurat de nici o audienţă. Arthur James Balfour s-a opus la tratarea României ca ţară aliată şi nu a dorit să se sancţioneze toate clauzele tratatului din august 1916. În aceste circumstanţe, la începutul anului 1919, Marile Puteri recunoşteau României calitatea de stat aliat pe picior de egalitate cu Serbia, Belgia şi Grecia.[7] Şi "Gazeta Transilvaniei" prezintă într-un amplu articol punctul de vedere susţinut de delegaţii României, în care este prezentată participarea României la război, dificultăţile întâmpinate, contextul în care ţara noastră a fost obligată să semneze pacea separată.[8]

Imediat după sosirea la Paris, delegaţia română a avut prima confruntare cu Consiliul celor patru mari puteri pe tema reprezentării României în comisiile şi comitetele de lucru ale Conferinţei. România a constatat că nu era reprezentată în multe comisii ce urmau să dezbată probleme ce o interesau direct (comisiile teritorială, pentru porturi şi căi navigabile etc.).[9] De asemenea României i se aducea acuzaţia că a semnat pacea cu Puterile Centrale şi nu avea dreptul la toate revendicările formulate în preajma deschiderii Conferinţei.[10] Există şi articole care prezintă ştiri eronate, de pildă *Rolul României la Conferinţa de Pace,* în care se afirmă că ţării noastre i s-a acceptat să aibă un reprezentat în comisia financiară şi că România este privită pe picior de egalitate cu celelalte puteri care au înţeles că Pacea de la Bucureşti a fost una impusă.[11]

Am observat că ne sunt redate interviuri ale liderilor politici români participanţi la Conferinţă, în care este exprimată convingerea că României îi vor fi recunoscute şi satisfăcute cererile de către marile puteri.[12] De asemenea, am constatat că presa este încrezătoare în delegaţia română şi modul în care a luptat pentru interesul naţional şi îi susţinea demersurile.[13]

Gazeta recunoaşte faptul că România a avut o misiune dificilă la Paris şi unele revendicări nu au fost acceptate de aliaţi. [14]

Unul din momentele tensionate ale Conferinţe de Pace l-a reprezentat semnarea tratatelor de pace cu statele învinse. În acest sens „Gazeta Transilvaniei" ne oferă multe informaţii despre acest aspect.

Odată cu terminarea primei conflagraţii mondiale, Ungaria, prin numeroşi emisari, a desfăşurat în străinătate o puternică propagandă pentru a-şi apăra teza integrităţii teritoriale antebelice şi a câştiga numeroşi prozeliţi îndeosebi în S.U.A, ea căutând, prin răspândirea de ştiri false, să câştige opinia publică internaţională. După încheierea armistiţiului cu monarhia dualistă, împotriva populaţiei româneşti din Transilvania au fost comise, din partea autorităţilor maghiare, numeroase excese şi fărădelegi, ceea ce a complicat raporturile dintre România şi Ungaria.[15] La 1 decembrie 1918, se proclamase, la Alba Iulia, unirea Transilvaniei cu România. Acest fapt trebuia recunoscut şi pa plan internaţional de către marile puteri.

---

luat pentru o perioadă scurtă de timp de Ioan Brotea. Vezi Nicoară Ioan, *Aspecte privind contribuţia braşovenilor la lupta pentru desăvârşirea unităţii poporului român,* în "Studii şi atricole de istorie", XI, 1968, pp. 185-210., vezi şi Sebastian Gologan articolul *Victor Braniște,* în „Ardealul", anul 17, nr. 282, 15 decembrie 1938, p.1.

[4] *Comunicările telefonice ale Agenţiei "Dacia",* în "Gazeta Transilvaniei", anul LXXX, nr. 4, 5 ianuarie 1919.

[5] *Reprezentanţii Ardealului la Conferinţa de Pace,* în "Gazeta Transilvaniei", anul LXXX, nr. 23, 30 ianuarie 1919, p. 1.

[6] *Delegaţia româna la Conferinţa Păcii,* în "Gazeta Transilvaniei", anul 80, nr. 89, 8 mai 1919, p. 1-2.

[7] Valeriu Florin Dobrinescu, *România şi sistemul tratatelor de pace de la Paris (1919-1920),* Editura Institutul European, Iaşi, 1993, p. 46-47.

[8] *România la Conferinţa de Pace,* în „Gazeta Transilvaniei", anul LXXX, nr. 45, 26 februarie 1919, p. 1-2.

[9] C. Botoran, I. Calafeteanu, *et alţii, op. cit,* p. 316-317.

[10] Valeriu Florin Dobrinescu, *op. cit,* p. 48.

[11] *Rolul României la Conferinţa de Pace,* în „Gazeta Transilvaniei", anul LXXX, nr. 51, 5 martie 1919, p. 2.

[12] *Revendicările româneşti asigurate,* în „Gazeta Transilvaniei", anul LXXX, nr. 74, 2 aprilie 1919, p. 1.

[13] *România faţă de Conferinţa de Pace,* în „Gazeta Transilvaniei", anul 80, nr. 103, 26 mai 1919, p. 4.

[14] *Garanţia viitorului,* în „Gazeta Transilvaniei", anul 80, nr. 135, 5 iulie 1919, p. 1.

[15] *Ibidem,* p. 78.

Pentru realizarea acestui deziderat, la Conferinţa Păcii, s-au purtat discuţii s-au prezentat rapoarte şi statistici care să demonstreze marilor puteri justeţea actului de la 1 Decembrie 1918.

La 21 martie 1919, s-a proclamat Republica Ungară a Sfaturilor, iar noul guvern a refuzat să recunoască dreptul românilor la autodeterminare, a decretat mobilizarea şi a declarat că se află în stare de război cu toate statele vecine de la care avea ceva de revendicat.[16]

În timp ce puterile Antantei pregăteau intervenţia contra Republicii Ungare a Sovietelor, la 20 iulie 1919, trupe maghiare au întreprins primul atac asupra armatelor române aflate la est de Tisa. În acest context, s-a produs contra-ofensiva trupelor române care s-a făcut cu consimţământul şi la sugestia Aliaţilor.[17]

Despre tratativele cu Ungaria pentru încheierea unui Tratat de Pace există numeroase informaţii în "Gazeta Transilvaniei". Această publicaţie a fost interesată să urmărească evoluţia tratativelor cu Ungaria şi deciziile luate deoarece se dorea ca Unirea Transilvaniei să fie un fapt recunoscut şi de marile puteri. Astfel, "Gazeta Transilvaniei" a făcut o vie campanie în favoarea recunoaşterii marii Unirii, informându-ne despre deciziile luate de marile puteri cu privire la Tratat, ce stabilea ca Ungaria să renunţe în favoarea României la toate drepturile şi titlurile asupra teritoriilor fostei monarhii. România se obliga să asigure libertatea tranzitului, regim echitabil al comerţului şi drepturi populaţiilor minoritare. [18] Mai suntem informaţi că marile puteri au decis primirea Ungariei în Societatea Naţiunilor dacă acest stat respecta hotărârile Tratatului de Pace.[19] Într-un amplu articol din aceeaşi publicaţie, semnat de Al.Vaida Voevod, ne este prezentat modul în care maghiarii s-au infiltrat în cercuri influente din cadrul Conferinţei şi au încercat, fără succes, să denigreze imaginea României în faţa Aliaţilor.[20] De asemenea aflăm şi părerea maghiarilor cu privire la prevederile Tratatului. Reprezentanţii maghiari erau nemulţumiţi de condiţiile impuse Ungariei şi au cerut amânarea semnării pentru câteva zile pentru a-l mai dezbate. Articolul se încheie cu solicitarea ca forul de la Paris să nu mai accepte „tergiversările ungureşti".[21]

Semnarea tratatului a produs mare satisfacţie în ţară şi a fost primit cu mult entuziasm. Tratatul cu Ungaria s-a semnat la Trianon, la 4 iunie 1920 şi el consfinţea *de jure* Actele de unire de la 1918.[22]

Conferinţa de Pace de la Paris a reprezentat un prim important moment al relaţiilor externe a României, deoarece aici ţara noastră trebuia să obţină recunoaşterea internaţională a noilor sale graniţe conturate în 1918. La această Conferinţă, România a trimis diplomaţi şi oameni politici de valoare care trebuiau să susţină cauza românească. Acest eveniment a interesat şi presa braşoveană. Cele mai multe articole au fost publicate în „Gazeta Transilvaniei", care prezintă aproape în fiecare număr de apariţie scurte informaţii referitoare la lucrările Forului de la Paris. Am constatat că multe informaţii sunt preluate de la agenţia de presă „Dacia", şi sunt publicate la rubrica *Ultimele Ştiri.* Aceste informaţii sunt în general scurte şi lipsite de comentarii. De asemenea, am observat că uneori sunt preluate articole din ziare pariziane precum „Le Journal", şi „Le Temps". Sunt prezentate în detaliu demersurile făcute pe lângă aliaţi de reprezentanţii României în favoarea cauzei româneşti precum şi interviuri sau discursuri ale participanţilor la Conferinţă.

Bibliografie:

-*Dumitraşcu Ion, Maximescu Mariana, O istorie a Braşovului, Editura Phoenix , Braşov, 2001.*

-Dobrinescu Valeriu Florin, România şi sistemul tratatelor de pace de la Paris (1919-1920), Editura Institutul European, Iaşi, 1993.

-Botoran C, Calafeteanu, I., Campus, E., Moisuc, V., România şi Conferinţa de Pace de la Paris (1918-1920). Triumful principiului naţionalităţilor, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1983.

- "Gazeta Transilvaniei" (1919-1920).

Prof. Şcoala Gimnazială Nr. 19 Braşov Carmen Voica

[16] *Ibidem,* p. 82.
[17] *Ibidem,* p. 83.
[18] *Clauzele impuse României prin tratatul cu Ungaia,* în "Gazeta Transilvaniei", anul 83, nr. 16, 27 ianuarie 1920, p.3.
[19] *Condiţiile impuse Ungariei,* în "Gazeta Transilvaniei", anul 83, nr. 98, 14 mai 1920, p. 4.
[20] *Maghiarii şi Conferinţa de Pace,* în "Gazeta Transilvaniei", anul 83, nr. 81, 22 aprilie 1920, p. 1.
[21] *Pacea cu Ungaria,* în "Gazeta Transilvaniei", anul 83, nr. 99, 16 mai 1920, p. 1.
[22] *Valeriu Florin Dobrinescu, op. cit, p. 93.*

PROIECTUL INTERNAȚIONAL ETWINNING

“GLOBAL ENVIROMENT BALANCE AND HEALTHY BALANCE”

(“Menținerea echilibrului ecologic global și a modului de viață sănătos”)

Din martie 2018 Școala Gimnazială Nr. 19 Brașov a început derularea unui proiect internațional eTwinning împreună cu Școala Primară Slaveikov (Bulgaria).

Proiectele eTwinning sunt cuprinse în Programul *ERASMUS PLUS* și urmăresc dezvoltarea colaborării dintre școli din țări diferite, schimbul de idei și experiențe, găsirea unor modalități de comunicare moderne (digitale) între elevii și profesorii școlilor implicate. Se realizează astfel unele activități comune și se popularizează aceste acțiuni prin diferite mijloace - postări pe paginile platformei eTwinning a unor imagini, scrisori , desene, imagini video, dar și realizarea unei corespondențe digitale între elevii și profesorii școlilor implicate în proiect.

Proiectul școlii noastre este destinat să încurajeze și să implice elevii în găsirea de noi soluții pentru rezolvarea problemelor globale legate de mediul înconjurător, privind mediul urban, cartierul și mediul școlar, identificarea igienei corporale și a alimentației sănătoase prin conectarea sănătății mediului la sănătatea propriului corp, importanța menținerii echilibrului ecologic global și al alimentației sănătoase, valorificarea frumuseții mediului ca mijloc de dezvoltare a gustului estetic.

Rezultate anticipate:

- Dezvoltarea atitudinii elevilor față de problemele legate de mediu;
- Informarea elevilor despre modul în care acțiunile lor influențează mediul înconjurător și modul în care stilul lor de viață este schimbat de mediul înconjurător;
- Creșterea gradului de conștientizare al elevilor cu privire la importanța dezvoltării unui mediu sănătos pentru o lume mai bună;
- Ajutarea elevilor să ia decizii bune și să acționeze în vederea protejării mediului;
- Dezvoltarea iubirii față de natură;
- Sensibilizarea comunității față de mediu.

Coordonatorii acestui proiect sunt:

Director Prof. Claudia Savu
Prof, Gabriela Cătoiu
Prof. Adriana Pașcu

TEHNICA DE ELIBERARE EMOȚIONALĂ (EFT) ÎN ȘCOALĂ

Acest articol a fost realizat în urma participării la programul de formare: **,,Coaching in Educational Contexts to reduce Early School Leaving”** furnizat de **Cervantes Training**, în perioada 5-9 martie 2018 în Alcala De Henares, Spania. Această mobilitate a fost finanţată integral în cadrul **Proiectului Erasmus+ 2017-1-RO01-KA104-035956 cu titlul „Spirit european în educație”** implementat in perioada 01.07.2017-30.09.2017 de Casa Corpului Didactic Braşov in calitate de beneficiar.

Activitatea de mobilitate din cadrul acestui proiect Erasmus + KA1 mi-a oferit posibilitatea să-mi dezvolt o serie de aptitudini profesionale dar şi personale. Am interacţionat pentru prima oară cu profesori din alte ţări, am conversat, am participat activ la activităţile desfăşurate care au avut în vedere:

- metode si strategii de reducere a abandonului școlar timpuriu.
- înțelegerea cauzelor problemelor fizice si psihice de sănătate in cadrul profesiei didactice;

- varietate de instrumente si resurse ce pot fi aplicate la clasă;
- rezolvarea și reducerea nivelului de stres, dezvoltarea abilităților necesare pentru a gestiona emoțiile;
- crearea de strategii cu privire la modul in care sa te ocupi de elev si de a elimina un comportament violent sau agresiv;

Participând la o astfel de acțiune pot să afirm că a adus un plus atât dezvoltării mele profesionale cât și lingvistice și interculturale. Pentru mine, Erasmus reprezintă diversitate culturală, o experiență inițiatică, deoarece nu doar contextul cultural al țării în care s-a desfășurat cursul este o sursă de interes dar și oportunitatea de a relaționa și pune bazele unor proiecte viitoare, cu profesori reprezentanți ai diverselor forme de învățământ din Italia, Grecia, Olanda.

Cursul a oferit informații într-o manieră academică, cu formatori care au dat dovadă de profesionism și interes pentru înțelegerea exactă conținuturilor. Ne-a inspirat și impulsionat mediul ambiant, locația fiind la nici o sută de metri de Universitatea din Alcala de Henares, care oferă anual, la 23 aprilie, Premiul literar Cervantes.

Tematica abordată a fost interesantă pentru toți participanții care au încercat să raporteze propria activitate la modul în care pot aplica cele însușite. Foarte interesantă a fost latura practică de eliberare a emoțiilor care are o influență foarte mare în realizarea cu succes a dezideratelor educaționale.

Când vorbim despre mediul școlar trebuie să avem în vedere mai mulți factori care influențează pozitiv sau negativ modul în care noi ca profesori putem realiza demersul educațional. Unul dintre factorii cei mai importanți este cel legat de latura emoțională a celor implicați în actul didactic.

Pentru a putea înțelege ceea ce simțim și cum se manifestă emoțiile, oamenii de știință au realizat un studiu prin care au identificat cum diferite părți ale corpului sunt corelate cu 14 emoții diferite.
Pe harta emoțiilor în trup sunt proiectate de la stânga la dreapta – rândul de sus: Mânia, Frica, Dezgust, Fericire, Tristețe, Surpriză, Stare neutră

Rândul de jos: Anxietate, Iubire, Depresie, Dispreț, Mândrie, Rușine, Invidie

„Cele mai comune emoții au fost asociate cu senzații crescute în zona superioară a pieptului care corespund de asemenea cu schimbări în ritmul respirației ș i al inimii. De asemenea, senzații în zona capului au fost raportate în cazul tuturor emoțiilor, reflectând probabil, atât schimbările psihologice exprimate prin zona facială (ex. activarea musculaturii feței, lăcrimarea, temperatura pielii) și de asemenea, schimbările care se resimt la nivel mintal, datorita evenimentelor emoționale. Senzații în membrele superioare au fost mai proeminente in cazul sentimentelor orientate către apropiere – furie, fericire, in timp ce senzații in membrele inferioare sunt trăsături definitorii pentru tristețe. Senzații in zona sistemului digestiv și în zona gâtului au fost raportate mai degrabă în cazul dezgustului. In contrast cu toate celelalte senzații, fericirea este asociata cu senzații resimțite în tot corpul."

Fiecare persoană este unică și schimbările din viața sa, precum și alegerile făcute sunt manifestările fizice ale unei energii distincte, a esenței si dispoziției care o caracterizează.

Când o persoana căuta metode de vindecare mentală și emoțională, are nevoie de o terapie personalizată, eficientă, accesibilă si pozitivă, care să o impulsioneze sa meargă mai departe cu viața sa; **tehnica de eliberare emoțională**

Freedom Techniques sau EFT cuprinde și depășește toate aceste așteptări. EFT este o tehnică derivată din psihologia energiilor, inspirată din teologia medicinala chineză, care se bazează pe harta energetică a corpului. Aceasta harta energetica folosește canale si puncte de legătura prin care curge forța noastră vitala. Conform teoriei din medicina chineza, orice eveniment traumatizant sau alte experiențe care condiționează negativ starea psihologica a unei persoane pot perturba fluxul de energie din corp printr-un blocaj sau un dezechilibru, împiedicând această forță să curgă corespunzător; când este dezechilibrată sau blocată, apar boli mentale, emoționale, tulburări sau alte probleme de sănătate.

Gary Craig, fondatorul EFT, a descoperit că prin folosirea acestor filozofii medicinale, îți poți tapa (lovituri ușoare cu vârful degetelor) anumite puncte de presopunctura, meridiane sau puncte de legătura din corp de pe harta energetica a corpului, eliminând blocajul și readucând fluxul energetic al corpului la starea sa inițială de homeostazie.

Cu toate acestea, EFT nu folosește numai stimularea punctelor de presopunctura; aceasta tehnică încorporează și alte psihoterapii utilizate deja în terapiile comportamentale cognitive convenționale, precum relaxarea si rememorarea, cauzând o restructurare cognitiva a creierului pe termen lung.

Când creierul își reface procesele cognitive, gândurile și emoțiile nu vor mai fi procesate ca înainte, ceea ce înseamnă ca sentimentele sau reacțiile negative din prezent sau cele acumulate de-a lungul anilor pot fi eliminate, ducând la o reacție neutra la aceeași amintire sau situație, după aplicarea cu succes a EFT.

Procedura de bază în EFT este taparea (lovirea repetată) a fiecăruia dintre cele opt puncte de pe meridianele energetice in timp ce se rostește o afirmație care corespunde unei amintiri sau a unei emoții. Tehnica tapării poate varia în funcție de terapeut, ca și afirmațiile folosite.

Unii terapeuți folosesc afirmații standard, cum ar fi "Chiar dacă am (simt) aceasta teamă de a fi respins, mă accept în profunzime și în totalitate," în timp ce alții preferă un dialog conștient. In cazul al doilea, vei tapa punctele în timp ce spui orice îți vine minte legat de ceea ce dorești să corectezi, folosind o formulare mai scurta pe care o repeți pe măsura ce treci prin toate punctele, pentru a întări problema la care lucrezi.

Secvența de puncte tapate poate varia, însă cea mai comună este următoarea: pe măsura ce te adresezi problemei la care lucrezi și folosești afirmația aleasă, îți tapezi latura palmei, apoi interiorul cotului, partea laterala a ochilor, osul de sub ochi, de sub nas, dintre buza inferioară și bărbie, apoi punctele claviculei, sub braț si vârful capului. Aceasta ar fi o secvența completă.

Nu trebuie să lovim aceste puncte prea tare. E bine să se stimuleze meridianele, dar nu trebuie să suferi. O regulă fundamentală în EFT spune că la baza emoţiilor negative stă dezechilibrul energetic al organismului, memorat inconştient în situaţiile traumatice prin care trecem. Ulterior, orice întâmplare similară poate genera în noi aproximativ aceleaşi emoţii, mai slabe sau mai puternice; atunci când prea multe emoţii negative se acumulează în organism încep să apară şi dezechilibrele fizice, respectiv bolile.

Prin adresarea punctelor energetice, în paralel cu rostirea frazelor construite într-un anume fel ce vizează traumele, sentimentele negative acumulate de ani buni se pot elimina în doar câteva minute.

Tehnica EFT poate rezolva rapid următoarele:

- traume emoţionale trecute sau prezente;
- fobii (teama de a zbura cu avionul, teama de apă etc.);
- atacuri de panică;
- implementarea unei percepţii pozitive pentru situaţii trecute, prezente sau viitoare;
- obezitate sau anorexie;
- vicii (alimentare, fumat, cafea, alcool etc.);
- imaginea de sine şi încrederea in sine
- performanțele la învățătură
- performanțele sportive şi artistice
- relațiile interpersonale

Problemele care apar în viața noastră sunt ca piesele unui puzzle. Pentru a le putea rezolva trebuie să alegi piesa potrivită și să o plasezi acolo unde trebuie.

Utilizarea tehnicilor de eliberare emoționala ne ajută să ne stăpânim emoțiile, gândurile și felul în care alegem să trecem prin viață. Această metodă ne ajută să scăpăm de fricile irațională care au pătruns în conștientul nostru sau să depășim evenimente traumatizante care ne bântuie o parte din viață.

Nu mai trebuie sa fim prizonierii mecanismelor de gândire care nu ne servesc interesul. Atât profesorii cât și elevii nu-și vor mai reprima emoțiile sau gândurile negative, pentru că, pe măsura ce vor deveni conștienți de ele, le vor putea elimina în mod sigur și nedureros.

Am fost încântată de noutatea tehnicii și am povestit copiilor din clasă despre ea. Am constatat că au fost deschiși la adoptarea ei în momentele lor de oboseală și de lipsă a concentrării și încredere în forțele proprii. Am adus la cunoștință și colegilor modalitatea în care o pot aplica la clasă. Cred, că avem nevoie

pentru a-i face conștienți pe cei care fac parte din comunitatea școlară, de mai multă înțelegere, de mai mult curaj, de mai multă implicare pentru a putea evita abandonul școlar în rândul tinerilor.

Programul Erasmus plus reprezintă un exercițiu de adaptare, integrare, învățare care este benefic nouă ca profesori și activității didactice desfășurate. Voi dezbate cele învățate cu colegii din școală și cu alte cadre didactice participante la cursurile de formare continuă organizate de Casa Corpului Didactic, dar aștept cu nerăbdare să particip și la alte experiențe de acest fel. Sunt foarte fericită că la finalul acestui curs am fost răsplătită cu un certificat care atestă competențele dobândite.

Monica Mareș
Profesor metodist Casa Corpului Didactic Braşov
Profesor învățământ primar Școala Gimnazială Nr. 19 Brașov

PROGRAMUL MONDIAL ECO-ŞCOALA
ZIUA MONDIALĂ A PĂMÂNTULUI – 22 APRILIE 2018

În fiecare an, în ziua de **22 aprilie** se sărbătorește "**Ziua Pământului"**, ziua când s-a născut mișcarea pentru protejarea mediului înconjurător. Ziua Pământului a fost fondată de senatorul american Gaylord Nelson în anul 1970.

În anul 2009, Organizația Națiunilor Unite (ONU) a declarat ziua de 22 aprilie ca sărbătoare oficială a planetei **Pământ** și expresie comună a dorinței tuturor de a construi o societate stabilă, pentru un viitor mai curat și mai verde.

De atunci, în fiecare an, această zi a fost marcată pentru a aduce în atenția oamenilor necesitatea protejării mediului înconjurător, pentru a conștientiza populația privind necesitatea conservării resurselor naturale ale lumii și pentru ca problematica ecologică să devină parte integrantă a educației și culturii.

Pornind de la această realitate, elevii **Şcolii Gimnaziale Nr. 19 Braşov** au desfășurat în 23 aprilie 2018 activitatea intitulată: **"VIAȚĂ SĂNĂTOASĂ PENTRU UN VIITOR VERDE".**

Activitatea educativă, la care a participat şi **Agenţia penntru Protecţia Mediului,** a constat în expoziția de postere realizate de elevii școlii și realizarea unui "măr verde"- expresia sănătății mediului. Această activitate este inclusă în **Programul Mondial Eco-Şcoala**, cu implicarea tuturor cadrelor didactice şi a elevilor școlii.

Coordonator proiect:
Prof. Cătoiu Gabriela

INTRODUCEREA INSTRUIRII ASISTATE DE CALCULATOR ÎN CICLUL PRIMAR

Mileniul în care am păşit este dominat de noile tehnologii multimedia, care facilitează într-un mod uimitor comunicarea între oameni.

Calculatorul şi Internetul sunt considerate a fi unele dintre cele mai reprezentative instrumente tehnologice realizate în epoca modernă, cele mai mari speranţe de viitor legându-se de folosirea lor în cele mai variate domenii ale vieţii şi activităţii omului.

Fluxul bogat şi variat de informaţii reflectând complexitatea lumii în care trăim se revarsă permanent şi asupra copiilor. Nu este de mirare că, de ceva vreme, învăţământul românesc a venit în întâmpinarea

dorinţei elevilor de a şti să utilizeze computerul. Această preocupare a dus la nevoia de a regândi mijloacele educaţiei în contextul unei societăţi bazate pe beneficiul informaţiei şi al informatizării şi pentru stimularea unor demersuri interactive care să conducă la o mai mare eficienţă a învăţării şcolare şi la plasarea elevului în centrul actului educaţional.

Calculatorul este un instrument de organizare a mediului de instruire, dirijat de către profesor sau realizat prin autoinstruire. Rămâne însă un mijloc de învăţământ, de un tip mai complex, care asistă instruirea – autoinstruirea, de unde combinarea sa cu alte mijloace, metode, forme de organizare a activităţii, ca elemente ale strategiei didactice.

Utilizarea lui la întâmplare, fără obiectiv precis sau numai pentru obiective simple ale învăţării, nu la momentul şi în locul potrivit, combinaţia metodică poate duce la rezultate nesatisfăcătoare.

În raport cu problemele instruirii, calculatorul simplu (sau în sistem multimedia) poate fi eficient în mai multe situaţii:

a) în activităţile, secvenţele de predare – învăţare în clasă;
b) în activitatea independentă, autoinstruire;
c) în activitatea de orientare şcolară şi profesională.

În activităţile de predare – învăţare în clasă, calculatorul poate fi folosit: pentru vizualizarea informaţiilor, prin succesiunea imaginilor, afişarea de scheme, planuri, prin grafica interactivă, prezentarea de modele, imagini dinamice; pentru transmiterea şi antrenarea în rezolvarea problemelor, sarcinilor de descoperire, de verificare a unor ipoteze; pentru alternarea formelor de activitate în lecţie – frontală, independentă individuală sau în grup; pentru rezolvarea anumitor secvenţe din lecţie, în anumite condiţii stabilite pentru activizarea elevilor; ca tablă electronică pentru derularea de imagini vizuale variate, simple sau în combinaţie – desene, diagrame, scheme, texte subliniate, scrierea variată; pentru stimularea de modele funcţionale, procese, situaţii, acţiuni; pentru sprijinirea înţelegerii, desfăşurării unor experimente (organizare, simulare, analiza, prelucrarea rezultatelor);ca mijloc pentru prezentarea, manevrarea informaţiilor variate stocate, prelucrate, după criterii stabilite în predare – învăţare; pentru alternarea cu metodele tradiţionale, la lecţia clasică, fie prin combinare, fie ca ***procedeu de activizare***; pentru oferirea de informaţii suplimentare, fie altele în completare, fie aceleaşi pentru aprofundare, prin detaliere; pentru evidenţierea căilor de corelare a cunoştinţelor, de descoperire de noi relaţii între cunoştinţe vechi şi noi; ca mijloc de individualizare în clasa tradiţională, prin introducerea în diferite secvenţe a unor sarcini, softuri diferenţiate, prin modul de prezentare a programului, prin alegerea momentului acţiunii în învăţare, prin secvenţe de mărimi diferite, prin sarcini de evaluare continuă, prin îndrumările date; pentru prezentarea, antrenarea în variate jocuri didactice şi rezolvarea lor, fie independent, fie în grup, fie sub îndrumare; în activităţi de sistematizare, recapitulare pentru reactualizarea cunoştinţelor, dar mai ales pentru prelucrarea lor pe criterii date, combinarea, sistematizarea, alcătuirea de scheme etc.; în predare, după obiectivele stabilite, calculatorul mai poate fi integrat pentru recunoaşterea şi aplicarea de algoritmi în rezolvarea de probleme, în alcătuirea unei structuri de rezolvare, în verificarea unor ipostaze, în utilizarea unor modele analogice pentru învăţarea prin simulare, pentru efectuarea de exerciţii aplicative în diferite situaţii practice sau exerciţii repetitive în formarea unor deprinderi, sau exerciţii de stimulare a creativităţii, prin tehnici specifice de creativitate; în evaluările proiectate (iniţială, continuă, sumativă), calculatorul verifică, realizează evidenţa rezultatelor, le interpretează cantitativ pe obiective şi tipuri de probe, stochează bănci de itemi de diferite categorii, realizează corectarea automată a răspunsurilor, verifică întreruperile în învăţare sau în darea răspunsurilor, oferă apoi răspunsurile corecte sau soluţii ajutătoare pe tipuri de greşeli identificate sau soluţii de dezvoltare. Astfel se formează şi deprinderi, atitudini corecte: de identificare şi alegere corectă, de apreciere critică a unei soluţii, de comparare a unor soluţii, de corectare a lor, de revedere a informaţiilor necesare în variate formule de precizare, toate acestea în diferite etape ale învăţării.

În activităţile de predare – învăţare – evaluare, IAC poate fi raportată fie la un sistem de lecţii, corespunzător unei teme (capitol) sau la o lecţie, în anumite secvenţe posibil de programat în soft specific, ca procedeu de activizare, înţelegere, aplicare, sinteză, evaluare.

Atunci, integrarea IAC în lecţie depinde de scopurile şi obiectivele operaţionale alese, de stilul de lucru al cadrului didactic, de mărimea grupului de elevi, de interesul şi atmosfera din clasă, de calităţile programelor, de nivelul elevilor.

În activităţile frontale sau de muncă independentă, calculatorul poate prelua anumite sarcini ale învăţătorului: prezentarea unor informaţii, dirijarea învăţării prin tehnicile de programare, întărirea prin repetare, exerciţii suplimentare, demonstrarea de modele variate, realizarea de analize comparative, simularea de experienţe, procese, acţiuni, cazuri, situaţii, evaluarea şi corectarea răspunsurilor etc.

Însă şi modalitatea de întocmire, prezentare, integrare a softurilor variate trebuie să trezească interesul elevilor, să-i solicite în cunoaşterea şi formularea soluţiilor, să fie interactive, să corespundă posibilităţii de dialog cu elevul, să permită şi răspunsuri exacte, nu numai date exacte, algoritmi, să-l stimuleze prin subprogramele de sprijin sau de sugerare a creativităţii.

Prin posibilitatea implicării în realizarea obiectivelor din domeniul cognitiv, regăsim calculatorul utilizabil în toate tipurile de lecţii, în toate etapele ei, în variate combinaţii metodice, strategice.

Eficienţa calculatorului în procesul didactic este dată de capacitatea acestuia de a furniza rapid şi fără eroare un volum mare de cunoştinţe, ca şi de posibilitatea de a individualiza învăţarea. Calculatorul este cel care se adaptează la ritmul individual al elevului, îi furnizează soluţii ajutătoare în funcţie de natura greşelilor, asigurând prin aceasta succesul majorităţii elevilor.

Dotarea cu calculatoare a tuturor şcolilor, în cadrul informatizării învăţământului preuniversitar permite vizualizări ale realităţii studiate: ,,iconic", ,,grafic", ,,audio-vizual", oferă posibilităţi de simulare şi demonstrare foarte atractive pentru elevi, iar ,,realitatea virtuală" în spaţiu tridimensional poate favoriza, în perspectivă, ,,prelucrarea", ,,sistematizarea" şi ,,stocarea informaţiilor".

Mai nou, CD – urile şi DVD – urile care stochează imagini sunt foarte atractive pentru elevi, pentru că permit să se combine imagini video, textul şi imagini grafice. Este un suport de memorie practic de neegalat.

Cu pătrunderea IAC în clasă, se operează, puţin câte puţin, schimbări semnificative în practicile pedagogice, se reînnoiesc modurile de predare şi de învăţare, se schimbă strategiile de lucru cu elevii, se modifică rolul învăţătorului.

Sintagma „*software educaţional*" este din ce în ce mai uzitată. Faptul în sine este îmbucurător şi se datorează apetenţei tot mai mari a elevilor şi cadrelor didactice faţă de instruirea asistată de calculator. Dacă până acum doar calculatorul era văzut ca o necesitate în şcoală, accentul este transferat în prezent către *instruirea asistată de calculator*. Ca orice sintagmă folosită în exces, şi aceasta tinde să îşi piardă din semnificaţie şi să devină un loc comun, un clişeu golit de conţinut.

Pentru un dezvoltator de software educaţional, sintagma amintită reprezintă promisiunea pe care o face utilizatorilor produselor sale. Este o promisiune făcută copiilor, indiferent de vârstă, că au posibilitatea să înveţe altfel, într-un cadru mai atractiv, care să îi implice, să îi distreze şi să le fie util în egală măsură.

Este totodată o promisiune făcută părinţilor că aplicaţiile se ridică la nivelul aşteptărilor pe care aceştia le au şi că pot aduce beneficiile educaţionale pe care le promit. Este o promisiune făcută cadrelor didactice că produsele respective generează valoare educaţională reală, că vin în întâmpinarea eforturilor pe care acestea le depun zilnic la clasă.

Problematica expusă anterior este cu atât mai evidentă în cazul produselor destinate ciclului primar. Graniţa dintre desen animat şi aplicaţie educaţională, dintre un simplu joc şi un exerciţiu cu valoare didactică pare să se estompeze.

Prin exerciţiu, prin joc, descoperind mereu lucruri noi, cei mici deprind pe rând secretele fiecărei discipline. Marele premiu îl reprezintă tocmai rezultatele şcolare mai bune, acesta fiind obiectivul final al fiecăreia dintre cele trei aventuri.

Povestea şi personajele sale năstruşnice, grafica plină de viaţă şi culoare nu fac decât să pună în valoare scopul educaţional. Jocul se supune didacticii pentru ca la finalul aplicaţiei cei mici să fi învăţat jucându-se, în loc să se fi jucat de-a învăţatul.

Rezultatul nu poate fi decât în beneficiul celor mici. Astfel, informaţia poate fi prezentată sub o formă atractivă şi mai ales interactivă, o formă care să îi determine pe cei mici să se implice în derularea lecţiei,să devină cu sau fără voia lui, parte din proces. Mai uşor decât în cazul unui manual, lecţia devine interesantă şi depăşeşte cadrul unei etape obligatorii care trebuie parcursă de către elev.

Învăţarea prin descoperire determină acest rezultat. Informaţia se revelează ca parte a unui întreg proces, fie că este vorba de un joc educaţional sau de o animaţie tridimensională. Elevul trece din etapă în etapă şi descoperă date noi odată cu fiecare dintre acestea.

Calculatorul poate fi utilizat nu pentru a prelua activitatea de predare a învăţătorului, ci pentru a veni în sprijinul predării, ajutându-l să-şi îndeplinească în condiţii mai bune funcţia sa didactică fundamentală.

Bibliografie:

1. Tehnologii didactice bazate pe metode informatice de instruire şi evaluare, în Manual de Pedagogie, Jinga Ioan şi Istrate Elena coordonatori, Editura ALL, 2007

2. Vlădoiu Daniela, Instruire asistată de calculator, Proiectul pentru Învăţământul Rural, 2005;

3. Matei, Sorin, Bîzdoacă Elvira Nicoleta şi Roşu Simona, Iniţiere în Power Point, Editura Arves, 2002;

4. Ghid metodologic – Tehnologia Informaţiei şi a Comunicaţiilor în procesul didactic (învăţământ primar), Editura Aramis, 2001

Prof. Școala Gimnazială Nr. 19 Brașov
Stângaciu Oana

DIN CREAȚIILE ELEVILOR NOȘTRI

Mama

Mama mea e iubitoare,
Zici că-i pasăre cântătoare .
Și mai este și isteață ,
Bună e și drăgăstoasă !

Vladimir Mladin, clasa a II-a B

Mama mea

Mama este foarte frumoasă,
E cea mai bună din lume,
Cu suflet de aur
Si foarte deșteaptă si bună.

Ștefan Ciubotariu, clasa a II-a B

Mama

Mama e cea mai frumoasă,
Mai frumoasă decât o mireasă.
Face curat în casă,
Stă cu mine la fereastră.

Mama e bună,
Stă cu mine împreună.
Îmi cumpără multe jucării
Și face jocuri hazlii.

Rebeca Grigorean, clasa a II-a B

Mama

Mama este un înger,
Are grijă de mine,
Este o ființă foarte iubitoare,
Ne iubim foarte mult
Și ne regăsim în fiecare zi.

Maria Dumitru, clasa a II-a B

Mama

Mama mea e mai frumoasă,
Bucuroasă când vine acasă,
Nu e mamă mai frumoasă,
Decât mama bucuroasă.

Pană Adonis, clasa a II-a B

MAREA UNIRE

S-a scris cu sânge istoria poporului român
Şi lacrimi multe au curs pe glie,
Dar au rămas înscrise pe vecie:
Oituz, Soveja, Mărăşti şi Mărăşeşti.

E sărbătoare în cuget şi simţire!
E Anul Centenar, când suntem mai bogaţi
Căci am făcut un secol de Unire
Uniţi în jurul Munţilor Carpaţi.

“La mulţi ani, români!” , dar dorul ne apasă
Şi ne rugăm lui Dumnezeu cel Sfânt:
S-aducem Basarabia acasă
Şi să împlinim al nostru legământ!

Scurtu Laurențiu
Clasa : a III-a C

CENTENARUL MARII UNIRI

Marea Unire, aniversată în ziua de 1 decembrie 1918, este cea mai importantă sărbătoare a românilor de pretutindeni. În această zi, prin efortul oamenilor de rând, a politicienilor, precum şi a unei conjuncturi internaţionale favorabile, Transilvania s-a unit cu patria mamă, România. Astfel, pentru prima dată în istoria românilor provinciile istorice – Transilvania, Muntenia, Moldova, Banat, Crişana, Bucovina, Basarabia – duceau la îndeplinirea visul atâtor înaintaşi ai spaţiului românesc.

Povestea Marii Uniri nu începe în 1918… şi nici nu se termină în 1918. Povestea Unirii este veche de când moşii şi strămoşii românilor au fost aşezaţi pe aceste pământuri.

Unirea provinciilor româneşti sub un singur steag, un singur nume şi un singur conducător a fost rezultatul unui proces de lungă durată. În spaţiul românesc, delimitat aproximativ de graniţele actuale ale României, populaţia băştinaşă a încercat de-a lungul timpul să se unească într-o singură organizare statală.

Cea mai veche tendinţă de unire, cunoscută de istoria locuitorilor spaţiului carpato-danubiano-pontic, a avut loc în urmă cu mai bine de 2000 de ani. Sub conducerea lui Burebista, liderul geto-dacilor, vechea populaţie locuitoare a acestui spaţiu, are loc formarea primului stat care se întindea pe toată suprafaţă României de astăzi. Unirea din timpul regelui geto-dac a constituit o moştenire simbolică la care se vor raporta şi la care vor visa mai toţi liderii care s-au perindat la conducerea diferitelor provincii româneşti.

La peste 1500 de ani distanţă faţă de înfăptuirea regelui Burebista, Mihai Viteazu reuşeşete în 1600 să fie domn al Ţării Româneşti, al Ardealului şi Moldovei. Prin încoronarea voievodului român în cetatea din inima Transilvaniei, Alba-Iulia a primit statutul de capitală spirituală a românilor. Urmaşii i-au respectat decizia marelui voievod, iar peste mai bine de 300 de ani de la prima unire a românilor, în 1918, românii se uneau din nou la Alba-Iulia.

Deşi unirea provinciilor din spaţiul românesc a fost de scurtă durată, reuşita domnului Mihai Viteazu a fost o faptă care a menţinut viu idealul locuitorilor autohtoni ai acestui spaţiu şi anume formarea unui stat unic sub un singur conducător.

Redescoperite în 1848, personalitatea lui Mihai Viteazul şi unirea înfăptuită de el a fost un factor care a făcut posibilă transformarea conştiinţei de neam în conştiinţă de ţară. Mugurii Unirii care avea să fie înfăptuită câteva decenii mai târziu apar în timpul Revoluţiei din 1848 din Ţările Române. Acum, au loc întâlniri în ţară şi străinătate, în care discursurile oamenilor politici se axează pe apărarea drepturilor tuturor moldo-valahilor. Intelectualii şi figurile reprezentative ale celor 3 mari provincii româneşti, printre care Avram Iancu, Simion Bărnuţiu, se întâlnesc pe Câmpia de la Blaj, unde hotărăsc să lupte împotriva alipirii Transilvaniei la Ungaria.

Urmarea directă a acestor evenimente este înfăptuirea primului pas din istoria modernă a unirilor românilor: unirea într-un singur stat a celor două țări românești, Țara Românească și Moldova. În 5 ianuarie 1859 aveau loc alegeri în Moldova, iar în 24 ianuarie 1859 în Țara Românească, domnitor fiind ales, în ambele principate, Alexandru Ioan Cuza. Astfel, patria mamă, ROMÂNIA, lua naștere și se pregătea să le primească la pieptul ei pe celelalte state românești surori: Basarabia, Bucovina și Transilvania.

Prin dubla alegere ca domn al Moldovei şi al Ţării Româneşti şi prin reformele socio-politico-economice, provinciile româneşti păşesc pe drumul spre Marea Unire. Prin diverse metode politice şi diplomatice, Cuza îi sprijină pe românii din afara Principatelor Unite.

Anul 1877 aduce România în prim planul unei lupte dintre Imperiul Rus şi Imperiul Otoman. În acelaşi an, în 21 mai, parlamentul României (România era formată din Moldova şi Ţara Românească) declară independenţa absolută a României.

Independenţa, sfinţită prin luptele la care au participat armatele române, a fost recunoscută şi consfinţită în mai toate cancelariile străine. Astfel, drumul spre Marea Unire continua.

Primul război mondial aduce cu sine mai multe schimbările la nivelul politicii şi a factorilor de putere în spaţiul european. Cu toate că se aștepta ca anul 1918 să fie catastrofal pentru români, destinul a înclinat balanța în favoarea României, iar dezastrul anunțat era transformat într-un șir de victorii, reunite sub numele de Marea Unire de la 1918.

La 27 martie 1918, Sfatul Țării se reunea la Chișinău și decidea unirea Basarabiei cu mama sa România, "de-a pururi și pentru totdeauna". Câteva luni mai târziu, la 28 noiembrie 1918, Bucovina vota în unanimitate unirea necondiționată și pe vecie cu Regatul României.

Unirea provinciilor româneşte cu Regatului României nu rămâne fără ecou nici în Transilvania. La 1 decembrie 1918, Marea Adunare Națională de la Alba Iulia hotăra unirea tuturor românilor din Transilvania, Banat și Țara Ungurească cu România "pentru toate veacurile".

Întocmai ca-n versurile poeziei,

Hai să dăm mână cu mână
Cei cu inima română,
Să-nvârtim hora frăției
Pe pământul României!

românii din cele patru zări și-au dat mâna și au consfințit prin Marea Unire de la 1918 unirea tuturor românilor.

Populația venită în număr foarte mare din Transilvania, Banat, Crişana, Maramureş îşi alege reprezentanţii şi formează Marele Consiliu Naţional Român. Consiliul numeşte un guvern provizoriu, Consiliul Dirigent al Transilvaniei, condus de Iuliu Maniu. Câteva zile mai târziu, consiliul trimite la Bucureşti o delegaţie condusă de Miron Cristea, care înmânează regelui Ferdinand I declaraţia de la Alba Iulia.

La 24 decembrie Ferdinand I promulgă decretul prin care este confirmată legislativ unirea Ardealului cu Regatul României.

În cursul anului 1919, regele Ferdinand şi regina Maria au întreprins un lung turneu prin Transilvania. Solemnitatea încoronării regelui Ferdinand I şi a reginei Maria a avut loc la 15 octombrie 1922 la Catedrala Reîntregirii din Alba Iulia.

Însemnele Basarabiei, Bucovinei şi Transilvaniei au fost adăugate coroanei regale de oţel a regelui Carol I, ce amintea de Plevna, fapt ce a simbolizat actul unirii tuturor provinciilor istorice româneşti sub sceptrul aceluiaşi monarh.

Cu acest prilej, regele Ferdinand se adresează tuturor românilor cu o proclamaţie: „Mă închin cu evlavie celor cari, în toate vremurile şi de pretutindeni, prin credinţa lor, prin munca şi jertfa lor, au asigurat unitatea naţională şi salut cu dragoste pe cei care au proclamat-o într-un glas şi simţire de la Tisa până la Nistru şi până la Mare".

Pentru România, Marea Unire de la 1918 a însemnat o repoziționare în Europa, prin noua suprafață (locul 10) și prin numărul de locuitori (locul 8). O sporire considerabilă a cunoscut și capacitatea industriala, economia, dar și resursele naturale.

Marea Unire a fost recunoscută pe plan internațional prin tratatele semnate la Trianon (4 iunie 1920) și Saint-Germain (10 septembrie 1919).

Aceasta a fost o scurtă trecere în revistă a principalelor evenimente unioniste, desfăşurate pe mai bine de 2000 de ani, evenimente care confirmă faptul că Marea Unire este în fapt o dorinţă a locuitorilor spaţiului românesc.

Prin înfăptuirea unirii de la Alba Iulia, provinciile româneşti devin un tot unitar, Marea România Unită.

Ziua de 1 decembrie 1918 rămâne înscrisă în memoria românilor ca ziua Marii Uniri.

„Pe-al nostru steag e scris unire" răsuna acum un secol ca fiind un vis şi un ideal împlinit al conştiinţei şi al sufletului românesc.

Bibliografie:

1. *Giurescu, C. , Constantin- ,,Istoria românilor de la începuturi până azi,,, Ed. Cugetarea – Georgescu Delafras S.A., Bucureşti, 2011*
2. *Manualul de Istorie clasa a IV-a , Ed Aramis, Doina Burtea, Alina Perta*

TOAMNA

Într-o zi frumoasă de toamnă eu și cu familia mea ne-am hotărât să facem o plimbare de la Pietrele lui Solomon pe drumul vechi până în Poiana Brașov. Tot drumul până în poiană am mers pe un covor foșnitor de frunze. Pădurea era toată ruginie, iar soarele auriu zâmbea timid printre crengile copacilor și ne făcea și pe noi să zâmbim. Peste tot vedeam o diversitate de faună și floră.

Când am ajuns sus, ne-am hotărât să "excaladăm" Masivul Postăvaru. Drumul era alunecos din cauza frunzelor căzute din copaci.

La un moment dat eu zăresc o veveriță.

- Vai de mine, m-a văzut! a grăit veverița.
- Poți să vorbești?
- Poți să mă auzi?
- Christi, cu cine vorbești? m-a întrebat fratele meu.
- Cu veverița. N-o auzi?
- Tu o poți auzi!?
- Da.
- Christi, nu te mai preface! mi-au spus părinții.
- Dar nu mă prefac. Îți pot spune tot ce zice.

- Atunci, ce zice?
- Spune că se bucură că poate vorbi în sfârșit cu un om și vrea să o urmăm în vizuina sa.

Am mers până la vizuina ei și ne-a poftit să intrăm.

- Nu putem intra! Suntem prea mari.
- A! Da, corect. Abracadabra! a rostit veverița și dintr-o dată eram cât ea de mici.
- Acum te credem! mi-au spus părinții.
- Vă rog, luați loc, ne-a invitat veverița.
- Acum o putem auzi și noi.
- Nu mai trebuie să vă traduc, m-am bucurat eu.
- Ești cumva o vrăjitoare?
- Da.
- Cum e posibil?
- E o poveste lungă.
- Iiiiieeeeeeeeiiiiii, îmi plac poveștile lungi! a spus fratele meu.
- Bine, bine vă spun.

În timp ce ne povestea cum a devenit vrăjitoare, îi admiram toate proviziile pentru iarnă. Vizuina era plină cu cămăruțe, iar acestea pline cu ghinde și decorată cu frunze de toate culorile și toate formele.

Începu să se înnopteze. Am plecat înapoi spre casă, tot pe drumul vechi, deoarece de acolo Brașovul se vedea ca în operele celor mai renumiți pictori. Am mers cât am mers și am avut parte de o surpriză. Ursul ne-a sărit în față. L-am auzit că spune ceva și s-a întâmplat la fel ca si ca și cu veverița, dar, de data aceasta am înnoptat la urs acasă.

Christian Mija
Clasa a IV-a D

UN GHIOCEL EXTRATERESTRU

Noaptea domina pământul. Oamenii și-au încheiat de mult activitățile sub lumina soarelui. Florile și-au înclinat căpșorul plăpând și așteptau cu nerăbdare răsăritul. Stăteam la geam, privind visătoare grădina din spatele casei și inspirând parfumul dulce și amețitor al freziilor și zambilelor. Deodată liniștea adâncă a fost tulburată de un bâzâit monoton care m-a făcut să tresar. Am făcut ochii mari, nevenindu-mi să cred ce vedeam. Era un disc luminos care a aterizat forțat, chiar între straturile cu flori. În lumina palidă a lunii am reușit să deslușesc o siluetă disproporționată cu ochii mari, exoftalmici cât o minge de tenis de masă și niște picioare scurte, ca ale unui copil. Oare ce putea fi, dacă nu un extraterestru? mă întrebam eu uimită, mai ales că văzusem filmul ET de mai multe ori. Deja începusem să simt furnicături pe șira spinării. Instinctul îmi spunea să fug de la fereastră și să mă ascund pentru a nu fi văzută, dar nu puteam face niciun pas. Inima îmi bătea cu putere, asemenea unei tobe. Primul gând a fost să o trezesc pe sora mea, apoi am realizat că ea s-ar panica mai tare ca mine, așa că am renunțat la idee. Am tras aer în piept și am hotărât să merg singură să văd despre ce este vorba.

Când am ajuns în grădină, micuțul se plimba de colo-colo. Părea nedumerit. Întorcându-mi privirea spre navă, am zărit într-un ghiveci colorat un ghiocel superb, de un alb imaculat. Era cel mai frumos pe care îl văzusem vreodată! Părea că din petalele delicate iradia o lumină albăstruie, asemănătoare stelelor. Ce ciudat! Pentru câteva secunde am vrut să mă întorc în pat, la căldurică, și să dau uitării tot ce se petrecea. Apoi mi-am amintit de cât de mult îi plac bunicii ghioceii. Dacă i l-aș fi dat pe acela, sigur aș fi impresionat-o.

Când m-am apropiat de spectaculoasa floare, extraterestrul s-a întors și m-a văzut. M-a privit fix în ochi. Nu avea mai mult de cincizeci de centimetri, dar m-am speriat așa de tare, că am înșfăcat ghiveciul și am fugit spre casă. Abia așteptam să le arăt alor mei ce reușisem să obțin, dar până dimineață mai erau câteva ore, așa că am vrut să mă culc, dar...ghiocelul avea alte planuri. Tot spunea ceva în șoaptă despre o antenă defectă. Sigur aveam halucinații, că doar nu există flori vorbitoare, nu-i așa? Sau poate... Am stat

câteva secunde să mă gândesc, apoi am făcut legătura: nava extraterestrului se prăbușise, iar antena ce o pornea, se defectase. Atunci mi s-a făcut milă de biata ființă și m-am dus rapid în debara ca să caut cel mai bun obiect care să o înlocuiască. Tablouri, pânze de păianjen, haine, decorațiuni, nimic potrivit. Într-un final, căutând printr-o cutie de lemn prăfuită, am dat de un aparat de radio vechi, cu antenă. Am reușit să o smulg și m-am dus să i-o arăt ghiocelului. Evident că nu era nici pe departe atât de avansată tehnologic ca cea originală, dar era mai bine decât nimic. Când m-a văzut, și-a îndreptat tulpina și și-a deschis petalele. Era bucuros. Bineînțeles că trebuia să fie martor la repararea navei, așa că l-am luat cu mine. În grădină, extraterestrul plângea în hohote. Curioasă, de fel, mi-am făcut curaj și l-am întrebat ce are. Mi-a răspuns cu o voce neașteptat de blândă că o ființă umană i-a luat ghiocelul pe care voia să i-l dea mamei lui. Căutase multe zile până să găsească unul perfect... Știam că despre mine vorbește. I-am zis cu o voce șoptită că o să-l găsească cu siguranță și că vreau să-l ajut să-și repare nava. I-am arătat antena veche și prăfuită și fața parcă i s-a mai înviorat, dar nu părea bucuros. Atunci am hotărât să îi dau ghiocelul înapoi, doar aveam suficienți în grădină. Micul extraterestru sări în sus de bucurie, iar eu am avut un sentiment de mulțumire, văzându-i reacția. Fără a mai rosti vreo vorbă, am reparat nava, în timp ce ghiocelul ne privea zâmbind. Aș fi vrut să îl întreb de pe ce planetă vine și unde se află aceasta, dacă are o familie numeroasă și, mai ales, cum îl cheamă. M-am abținut însă, simțindu-mă încă vinovată pentru "răpirea" prețioasei flori. Era aproape dimineață când a plecat și am privit fascinată cum nava se pierde printre miile de stele.

A doua zi m-am trezit târziu, fiind convinsă că totul fusese un vis. Era echinocțiul de primăvară, așa că am petrecut câteva ore în grădină cu mama, bunica și sora mea, bucurându-ne de frumusețea florilor și de soarele blând care ne învăluia. Ceva, totuși, într-un colț al minții, nu îmi dădea pace. Într-un fel ciudat abia așteptam să vină noaptea. M-am așezat la geam, privind stelele. Mi se păreau mai spectaculoase decât de obicei. După un timp însă am observat că unele încep să se miște. M-am frecat la ochi, convinsă că e doar o iluzie optică. Spre uimirea mea, stelele păreau că se aranjează luând forma unui...ghiocel. L-am privit fascinată minute în șir, până când, într-un final, vraja s-a destrămat încet.

De atunci, în fiecare an, când este echinocțiul de primăvară, mă întind în grădină și privesc stelele, care se aliniază doar pentru mine, sau, cel puțin, asta îmi place să cred, iar gândul îmi zboară spre întâmplarea stranie din copilărie pe care nu am povestit-o nimănui....până acum.

Perțea Alexia,
Clasa a V-a A

ȚINUTUL NORILOR

Prima zi de vacanță a început cu un mic-dejun fastuos la ora 10: clătite cu dulceață, preferatele mele. Nu aveam planuri mari pentru după-amiaza aceea. Mi-am luat cartea pe care o începusem cu o seară înainte și m-am așezat comod pe balansoarul din curte. Nici nu am realizat când au trecut câteva ore. Gândurile mi-au fost întrerupte de melodia veselă a telefonului. Ioana, prietena mea cea mai bună, mi-a propus să ne întâlnim și cu ceilalți din gașcă și să mergem la Poiana Mărului pentru a ne juca Pinn-the-Ball. Acest joc consta în faptul că mingea trebuia lovită cu capul, astfel încât ceilalți jucători să nu o prindă. Cine reușea să arunce mingea astfel încât să intre prin arc primea un pinn. Câștigătorul era cel care avea cele mai multe pinn-uri la sfârșitul jocului. Am închis cartea și am plecat spre casa lui Mihai, locul nostru de întâlnire. Cerul, de un albastru imaculat, părea că fierbe, iar soarele își întindea razele leneșe, care mă încolăceau asemenea unor șerpi de foc. Răcoarea poienii era tentantă, așa că poate nu era o idee rea, mi-am zis în gând. Am ajuns, în sfârșit, și am început să ne jucăm. Ioana a marcat primul pinn, însă, la a doua partidă, Nicu a lovit atât de tare mingea, încât s-a piedut într-un tufiș. Ne-am dus cu toții să o recuperăm, mai ales că trebuia să intrăm adânc în pădure. Ne-a întâmpinat o răcoare nefirească, iar păsările încetaseră să cânte. Deodată, deasupra capetelor noastre a apărut o sferă orbitoare de lumină, care s-a tot mărit până când ne-a învăluit pe toți. Apoi a început să se învârtească din ce în ce mai tare, asemenea unui vârtej. Mă simțeam ca Dorothy în

casa purtată de tornadă pe tărâmul lui Oz. După câteva minute am aterizat, dar nu pe vrăjitoarea cea rea de la Răsărit, ci pe un tărâm cu milioane de norișori. Pe fiecare era câte un teren de sport și un cort. Lângă acestea săreau vesele mii de mingiuțe, unele mai mari, altele mai mici, unele roșii, altele verzi, implicate în diverse jocuri. Pe un nor mai îndepărtat am zărit un castel enorm, construit din mingi sparte, care nu mai puteau sări. Noi stăteam pe un nor deasupra tuturor. Eram atât de mirați, că nu puteam vorbi, dar până la urmă am plecat să căutăm mingea lui Mihai. Am uitat să menționez că Mihai avea o adevărată colecție de mingi, iar cea pierdută era preferata lui. Am sărit de pe nor fără nicio teamă (erau destul de elastici) și am aterizat pe altul, care era mai pufos. Pe teren mingile desfășurau un joc necunoscut. Nicu și-a făcut curaj și a întrebat-o pe mingea- vânzătoare de la cort, aceasta răspunzându-i printr-un mormăit scurt, după ce ne-a aruncat o privire deloc prietenoasă. Am sărit pe un alt nor. De data aceasta am fost mai norocoși, pentru că mingea-vânzătoare era mai politicoasă și ne-a răspuns veselă că pe acel nor se joacă cel mai vechi joc de pe acel tărâm, Rollybally, care era destul de simplu: trebuia doar să rotești mingea cu ajutorul unui elastic astfel încât, atunci când o eliberai, să lovească cele opt lyba (un fel de statui din lemn care își schimbau mereu formele și care îmi aminteau de scările mișcătoare de la Hogwarts). Cine reușea să le doboare din prima încercare, obținea un rolly, cu care puteai să cumperi raze de lună, praf de stele sau chiar fulgere.

- Adică un fel de bowling? a întrebat Robert.

- Eeeeee, bowling! a răspuns mingea supărată. Acest joc e copia lui Rollybally. Inventatorii sunt niște trișori, care ne-au furat ideile și...

Nu am mai stat să îi ascultăm protestele și am sărit pe alt nor. Jocul se numea Swichtheball și trebuia să iei mingea de la arbitru, să fugi cu ea în brațe și să o arunci printre niște cercuri de foc, care se aflau în mișcare. Flacăra acestora era aprinsă de un dragon imens, cu ochii bulbucați și aripile mai mari decât ale unui avion. Cine reușea să arunce mingea prin cerc era calificat în etapa a doua, în care trebuia să te lupți chiar cu dragonul. Premiul cel mare era o vizită la castel, unde eram convinși că o să găsim mingea lui Mihai. Eu, Nicu și Andreea ne-am echipat corespunzător. Aveam câte o cască de fier pe cap, cu pene în vârf, de culori diferite, cum purtau cavalerii medievali. M-am apropiat de un cerc de foc, am aruncat mingea, dar am ratat. Căldura era insuportabilă. Nici Ioana nu a fost mai norocoasă, arzându-și sprâncenele. Nicu însă nu s-a lăsat, simțindu-se vinovat pentru dispariția mingiei. După câteva încercări a marcat și s-a calificat în a doua etapă, trebuind să-și aleagă o armă pentru a lupta cu dragonul. În cele din urmă a luat un buzdugan mic, pentru că celelalte erau mult prea grele pentru a le ține. A avut loc o luptă strânsă. Dragonul a reușit să-i sfâșie tricoul, rănindu-l ușor la brațul stâng. Ciudat a fost că nu simțea nicio durere. I-am strigat să facă o pauză, dar a zis că nu este deloc obosit, ba chiar îi plăcea confruntarea. Apoi ne-am amintit că Nicu este expert la un joc primit de ziua lui, intitulat *Fortăreața dragonilor*. A continuat până când buzduganul său a lovit l-a nimerit în ochiul drept doborându-l și câștigând astfel competiția. Nicu a primit o medalie de aur, pe care era sculptat blazonul scutului pe care l-a avut în luptă, un dragon scuipând flăcări. Nicu era extrem de încântat, la fel și noi, pentru că urma să vizităm castelul. O minge neagră, cu pete albe ne-a condus către o caleașcă ce părea din ceață. Ne-am urcat și am plecat spre palat. Pe drum am observat copăcei plantați în ghivece albe, cu dungi roz, galbene sau portocalii, în jurul cărora erau înflorite lalele. Acestea, mai înalte decât cele de pe pământ, înfrumusețau tărâmul de un alb imaculat. Pe fiecare nor se aflau astfel de aranjamente florale. Ajunși la palatul regelui Mingescu, am intrat pe o poartă înaltă pe care era sculptat un leu din aur. Un gard cu model rustic, vopsit în roșu înconjura palatul, care arăta straniu cu toate acele mingi sparte puse una peste alta. Avea la intrare doi piloni în formă de bazilisc. Interiorul nu era unul chiar primitor: pereții de un negru înfricoșător, covoare ruginii și ceasuri vechi cu pendul. Fiecare încăpere era luminată slab de două-trei lumânări. Am intrat în sala tronului, unde o minge bătrână stătea pe un tron mult mai mare decât ea. Pe cap avea o coroană ruginită, ale cărei pietre prețioase căzuseră de mult din lăcașurile lor. Stătea drept, fără vreo urmă de bucurie, de parcă nu ne-ar fi observat. Atunci am spus, cu frică în glas, un *Bună ziua!* șters care abia se auzea. Mingea bătrână

s-a ridicat și ne-a făcut semn să mergem după ea. Începea turul. Am trecut prin coridoare întunecate, biblioteci care aveau mai multe pânze de păianjen decât cărți și mobilier prăfuit din lemn de abanos. Pe un hol, care ducea spre curtea principală a castelului, am avut curaj să-l întreb pe rege:

- De ce vi se spune Regele Morocănos?

Atunci el m-a privit cu seriozitate, apoi mi-a zâmbit.

- Mă bucur că ai întrebat! Știți...de fapt, eu eram un rege chiar vesel. Pe vremuri copiii se bucurau când primeau în dar o minge și inventau tot felul de jocuri. Acum am fost înlocuiți cu computerele. Nu înțeleg cum poți să joci tenis, fotbal sau baschet cu o mașinărie?

Am plecat capetele, vinovați. Regele avea dreptate.

- De ce palatul dumneavoastră este așa de straniu? a întrebat timid Andreea.
- Aici ajung toate mingile pe care copiii le-au distrus sau le-au aruncat.
- Înțeleg, am răspuns eu cu tristețe.
- Dar afară totul este vesel, a adăugat Mihai.
- Da. Acolo sunt mingile fericite, pe care stăpânii lor doar le-au pierdut. Destinul lor este să se joace continuu și sunt încântate când le vizitează copii ca voi.
- Nu toate, am zâmbit eu, amintindu-mi de mingea nepoliticoasă.
- Veniți! ne-a îndemnat regele.

După ce am vizitat tot palatul, am ieșit afară. Regele ne-a prezentat grădina principală. În mijloc se afla o măsuță de ceai, înconjurată de tot felul de flori colorate. Grădina principală era înconjurată de alte opt grădini mai puțin spectaculoase. Pe prima creșteau flori roșii, pe a doua portocalii, pe a treia galbene, până la a șaptea grădină. Toate acestea formau curcubeul pe care noi îl vedem după ploaie. Nu ne venea să credem. Privirea mi-a fost atrasă de o lalea înaltă. Apropiindu-mă, am văzut la rădăcina ei mingea lui Mihai. Am ridicat-o fericită, dar, când să mă îndrept spre prietenii mei, am simțit că pic în gol. Norii rămâneau în urmă, iar jos se contura orașul. În timp ce cădeam, am auzit o voce slabă rostindu-mi numele. Vocea devenea tot mai puternică, pe măsură ce mă apropiam de pământ cu o viteză uluitoare.

- Alexia! Alexia, trezește-te! Ne sperii!

Am deschis ochii ametită.

- Ești bine?
- Voi știți cum s-a format curcubeul? am întrebat zâmbind, fericită că eram întreagă.
- Ce?! Despre ce vorbești? Alexia, îți amintești ce s-a întâmplat?
- Cred că da. Am fost pe tărâmul mingilor și ne-am luptat cu dragonii...
- Al cui tărâm?? m-a întrebat uluită Mihai.
- Ți-ai pierdut cunoștința câteva minute. Ai leșinat din cauza căldurii, mi-a zis Ioana.
- Dar mingea ta, Mihai...
- Am găsit-o.

Cu ajutorul prietenilor mei am ajuns acasă în siguranță. Începea să se însereze. Am privit norii câteva minute, fascinată de formele lor spectaculoase. Oare am visat sau chiar am fost în raiul mingilor?

Perțea Alexia,
Clasa a V-a A

DE-A CE MĂ JOC...

Dintotdeauna mi-au plăcut jocurile: monopoly, scrabble, lego, puzzle, de care nu mă puteam dezlipi nicio secundă. Cunoscându-mi pasiunea, părinții îmi cumpărau mereu, astfel încât camera mea e plină de trenuri, mașini, vapoare toate din piese de lego și de zeci de peisaje, animale și clădiri din piese de puzzle.

Când m-am mărit, am inventat împreună cu fratele meu mai mare, Rareș, un joc pe care l-am denumit Poveștile fantastice. Fiecare jucător trebuie să-și imagineze o poveste pe baza unui personaj creat de alt jucător. Prietenii mei cred că este cam ciudat, dar nouă ne place foarte mult și îl jucăm aproape zilnic. De

exemplu, ieri a trebuit să-mi imaginez o poveste despre regele Luncii, care avea puteri de vrăjitor al luminii, iar Rareș a inventat una despre Ferdinand, un cavaler templier, a cărui sabie a fost făurită din respirația unui dragon. Preferata mea se numește Vampirul albastru și, evident, este despre un vampir căruia îi place culoarea albastră. Ce-ar fi dacă v-aș povesti-o?

Într-o seară geroasă de decembrie, în timp ce se întoarce acasă de la antrenamentul de baschet, o pală de vânt rece bate pe la urechile lui Rareș. I se pare că aude vocea mamei lui, care îl strigă insistent. Curios, intră pe o alee întunecată, îndreptându-se în direcția de unde își auzea numele repetat. Deodată se trezește față în față cu un vampir, apoi își pierde cunoștința. Când își revine simte o durere ascuțită în zona gâtului, dar nu dă prea mare importanță. Ajuns acasă, cade într-un somn adânc. În vis, lui Rareș i se arată vampirul, ai cărui ochi sunt de un albastru metalic, și se trezește în țipete. Fratele lui, Bogdan, vine repede să vadă ce s-a întâmplat. Băiatul nu zice nimic, dar ochii lui încep să sclipească și capătă o nuanță albastră. Apoi, se ridică și iese pe ușă, îndreptându-se spre parc, urmărit de Bogdan, care bănuiește că fratele lui a pățit un lucru teribil. Cei doi copii ajung în parc, pe aceeași alee. Bogdan aude un râs nefiresc și o voce gravă care îi spune:

- Ce surpriză neașteptată, dar binevenită!

Bogdan este prins și legat de o masă din metal. Când se trezește își dă seama că se află într-o încăpere slab luminată. Vampirul se prezintă și își dezvăluie numele: Contele Alexandru, vampirul albastru. Bogdan îl întreabă ce a făcut cu fratele lui, iar acesta răspunde râzând:

- L-am mușcat, iar tu vei avea aceeași soartă. Știi asta, doar te uiți la toate filmele cu vampiri! Twilight este preferatul tău.

- Dar nu am crezut niciodată că sunt reali.

- Poate nu conștient, căci eu sunt întruparea celui mai mare coșmar al tău!

Până să îi răspundă, Bogdan îl vede pe Rareș, aflat în transă, îndreptându-se spre el și ținând în mână o sabie.

- Fratele tău este sub controlul meu. Face numai ce îi spun eu.

Bogdan începe să tremure, iar gândul îi zboară la mama lui, care îi spunea mereu, când era mai mic și îi era frică să adoarmă, că monștrii sunt doar în imaginația noastră. În acel moment i-a spus vampirului:

- Nu mă sperii! Pleacă ! TU NU EXIȘTI!

Vampirul s-a evaporat imediat cu un hohot puternic de râs, rămânând în locul unde stătea doar două luminițe albastre. Băieții au ajuns teferi acasă, iar Rareș nu își amintește nimic din momentul în care a părăsit sala de sport în acea seară.

Povestea preferată a fratelui meu este Patricia, regina gheții, numită după verișoara noastră. Este corect să v-o spun și pe a lui.

Într-o zi de februarie, o scrisoare de la Imperiul Focului către Regatul Mercenarilor spunea că Patricia, regina gheții, trebuie să fie capturată și că au nevoie de întăriri. Regele mercenarilor trimite o oaste cu o sută de oameni, în frunte cu doi vânători de elită, Bogdan și Rareș, gărzile lui personale. Trupele Imperiului au plecat după dragonul reginei, iar mercenarii spre palatul Patriciei. Aceștia au fost întâmpinați de războinicii de gheață ai reginei, care îi așteptа în vârful turnului cu ceas de zăpadă aurie. Cei doi scot săbiile de foc, îi distrug pe războinici și se îndreaptă spre castel. Drumul a durat mai multe zile, căci muntele era foarte abrupt, iar ei tot alunecau. Într-un final au ajuns și o luptă aprigă a început. Patricia arunca cu bulgări de gheață și cu țurțuri ascuțiți ca un pumnal, dar Bogdan și Rareș au reușit să o captureze. Apoi au dus-o în Imperiul Focului, unde oamenii au votat să fie decapitată, fiind acuzată că îi transforma pe oameni în statui de gheață. Au pus-o pe eșafod și au chemat călăul, dar chiar atunci s-a auzit o voce puternică din mulțime:

- Stați!

Era magul orașului. El l-a informat pe Rareș că există o metodă prin care Patricia să poată fi salvată de blestemul. Magul avea nevoie de fulgul care nu poate fi topit și care se afla în interiorul dragonului său de gheață.

Cei o sută de mercenari și cei doi vânători au plecat să recupereze fulgul. Când au ajuns la caverna dragonului, s-au întâlnit cu războinicii din Imperiul Focului care aproape că înghețaseră, încercând să forțeze intrarea. Rareș le-a spus că soluția era alta. Cu ultimele puteri, au topit sigiliul care ținea gheața intactă. Cei doi frați au intrat, au învins dragonul și au scos fulgul. S-au reîntors în Imperiu, iar magul l-a pus pe Rareș să țină fulgul deasupra focului. Acesta nu s-a topit, dar a explodat, iar Patricia a scăpat de blestem.

Acesta este jocul nostru preferat, pe care îl recomand tuturor copiilor, deoarece în lumea ficțiunii pot fi oricine doresc, chiar și personajul negativ.

Anghel Bogdan,
Clasa a V-a A

POSTUMANITATE

Povestea începe cu un om care a pierdut totul, pentru că s-a jucat de-a Dumnezeu. S-a crezut invincibil, era convins că va schimba lumea, că datorită muncii lui oamenii vor trăi veșnic. Însă tocmai mintea lui genială, pentru care a fost deopotrivă admirat și criticat, a adus apocalipsa. Acel om sunt EU.

Viața mea liniștită s-a sfârșit într-o zi ploioasă de primăvară, când soția m-a rugat să-i împrumut mașina, deoarece a ei avea o defecțiune la motor. Puteam să lucrez și de acasă, așa că nu am ezitat. Mă aflam deja în fața computerului, savurând a doua cafea, când, deodată, atenția mi-a fost atrasă de o știre anunțată la televizorul uitat deschis în living: *...un accident groaznic de circulație a avut loc la intersecția străzilor 5 și 6. Un SUV de culoare neagră a intrat intenționat într-un Ford condus de Miranda Spencer, soția controversatului om de știință, Robert Spencer, cel care a adus transhumanismul și proiectarea organelor 3D la un alt nivel. În urma impactului deosebit de puternic, mașina a fost proiectată într-un stâlp,iar aceasta a decedat pe loc, în timp ce fiul lor, aflat pe locul din dreapta, a fost dus în comă la spital, cu șanse mici de supraviețuire. Pentru telespectatorii care nu au aflat încă, transhumanismul are scop prelungirea până la eternitate a vieții oamenilor, prin transformarea lor în roboți...* Nu voi putea uita niciodată șocul pe care l-am resimțit atunci și nici senzația că îmi fuge pământul de sub picioare. Acela a fost începutul sfârșitului. Timp de aproape o lună nu am ieșit din casă, refuzând orice contact social, apoi mi-am amintit de Collin. Starea lui nu se schimbase, iar medicii mi-au spus că doar aparatele îl mai țin în viață. Nu puteam să-l las pe unicul meu copil să moară. Până atunci reușisem cu succes să înlocuiesc diferite organe bolnave cu unele realizate la imprimanta 3D, dar niciodată un creier. Ideea mi-a venit după ce Hiroshi Ishiguro a creat *Geminoid* HI-2, un android cu actuatori pneumatici care imită expresiile faciale umane. Însă una era să construiești un robot humanoid și alta era să transformi un om într-un cyborg. Gândul că băiatul meu, care tocmai fusese acceptat la Universitatea Harvard, zăcea inconștient pe un pat de spital, mă durea la fel de mult ca pierderea Mirandei, poate chiar mai intens. Și totul din cauza mea, pentru că Eu fusesem ținta. Știam că mulți nu erau de acord cu ceea ce făceam- fanatici religioși, colegi invidioși sau oameni obișnuiți care considerau lipsit de etică visul meu... De aceea au vrut să mă elimine. L-am "răpit" pe Collin din spital și l-am dus în laboratorul meu. Nu aveam timp să efectuez teste suplimentare. I-am înlocuit creierul cu unul artificial în care i-am transferat conștiința și suficiente amintiri ca să mă recunoască. Operația a fost epuizantă și am făcut-o pe ascuns, pentru că nu puteam să îmi asum riscul ca asistenții mei să anunțe poliția. Collin s-a trezit după două zile. L-am luat în brațe fericit. Nu îmi venea să cred că era în viață! Eram șocat, trebuie să recunosc. Știam că băiatul meu nu va mai fi niciodată normal, dar asta nu conta, atâta timp cât îl aveam înapoi. L-am programat să facă tot ce făcea înainte de accident, dar gesturile erau mecanice, detașate, iar privirea inexpresivă.

Scandalul provocat de aparițiile publice ale lui Collin a fost uriaș, iar opiniile împărțite. Cu timpul, unii dintre aceștia și-au dat seama că ceea ce făceam era spre binele nostru, al omenirii. În următorii ani tot mai multe persoane au început să îmi ceară ajutorul. Nimeni nu dorea să își mai piardă ființele iubite din cauza bolilor, iar cyborgii au început să apară. Nanotehnologia, despre care mulți mi-au spus că reprezintă o sfidare la adresa lui Dumnezeu, i-a salvat. Lumea începea să accepte ideea. Eram singurul care făcea astfel

de operaţii, dar în toţi cei "readuşi la viaţă" a trebuit să pun o mică componentă ce se afla şi în creierul artificial al fiului meu. Toţi erau legaţi de el. Atunci nu mi se părea un detaliu important.

Între timp, am început să mă apropii de Collin. Îl luam cu mine în laborator ca să asiste la intervenţii, deoarece nu suportam ideea să mă despart de el nicio clipă, mai ales că nu era autonom, creierul lui fiind conectat la laptop-ul meu. M-am adaptat cu greu la noua lui viaţă, iar atmosfera din casă era doar de o aparentă normalitate. Discuţiile amuzante şi interminabile despre echipa lui de baschet preferată, Chicago Bulls, erau de domeniul trecutului, la fel şi partidele săptămânale de tenis. După câteva luni abia dacă mai vorbeam. Petrecea ore întregi în faţa computerului şi citea. Avea o capacitate de stocare a informaţiilor extraordinară. Putea să vadă prin obiecte opace şi, de asemenea, dezvoltase o agilitate şi o forţă ieşite din comun. Într-o sâmbătă, când l-am dus la un concert Linkin' Park, a stat în picioare nemişcat până la sfârşit, apoi m-a întrebat : Acum putem să mergem acasă? Devenise total indiferent la ce se petrecea în jurul lui. Începusem să îmi pierd speranţa. Emoţiile îi erau străine şi într-o zi am constatat cu durere că ultima rămăşiţă de umanitate l-a părăsit. Da, avea înfăţişarea şi gesturile fiului meu, însă devenise un străin. Nu ne mai lega nimic. După trei zile a dispărut. L-am căutat în tot oraşul, dar nu l-am găsit. Devenise independent şi ... imprevizibil. Treptat, şi ceilalţi zeci de cyborgi au început să gândească singuri. După aproape un an numărul lor a ajuns la câteva sute. Cumva găsiseră o metodă de a se autoreplica. Noua generaţie de roboţi nu mai avea material organic. Lucrurile au început să scape de sub control. Nu mai aveau nevoie de oameni, aşa că s-au întors împotriva lor. Nu realizai că stai de vorbă cu o maşină decât când era prea târziu. Involuntar, toţi roboţii trecuseră testul Turing. Ce ironic, nu-i aşa? Ca om de ştiinţă eram fascinat de evoluţia rapidă a acestora, dar, ca simplu cetăţean, eram îngrozit. Nimeni nu mai ieşea afară din casă. Fiecare suspecta pe toată lumea. Nu se putea face diferenţa între om şi robotul humanoid şi asta era terifiant. Oamenii erau hăituiţi, vânaţi, apoi eliminaţi, iar eu eram singurul vinovat. Autorităţile au încercat să riposteze, dar armele lor erau ineficiente. Devenise evident că oamenirea nu puteau câştiga acest război. Pe străzi domnea haosul. Roboţii au preluat controlul asupra sateliţilor şi au întrerupt orice comunicare. Nimic nu mai funcţiona. Căutând disperat o soluţie, mi-am amintit că toţi erau conectaţi la Collin. În acel moment am ştiut ce am de făcut, dar era prea greu. Nu voiam să îl pierd pentru totdeauna, deşi eram conştient că viaţa lui se sfârşise în acel accident teribil. Spre ruşinea mea, am mai aşteptat câteva zile, şi doar când "revolta" roboţilor împotriva oamenilor ajunsese de neoprit, am luat o decizie. Trebuia să îl găsesc pe Collin şi să-l deconectez, dar m-a găsit el pe mine. Nu mai ieşisem din laborator de câteva luni. Era cel mai sigur loc. Ştia şi el lucrul acesta. Mă aştepta. Eram convins că vrea să mă ucidă, aşa că mă simţeam pregătit să lupt. Soarta lumii era în joc. M-a privit intens şi pentru prima oară de când îl "reparasem" am simţit că este el. "Îmi pare rău pentru tot." Atât am putut să îi spun. A încuviinţat. Nu aveam nevoie de alte cuvinte. Ne înţelegeam din priviri. Întotdeauna a fost aşa. Şi-a pus o mână pe umărul meu şi m-a strâns uşor. S-a aşezat pe masă şi am început operaţia. L-am sărutat pe frunte în semn de rămas bun şi, cu lacrimi în ochi, i-am extras creierul artificial. I-am dezactivat toate cipurile şi în felul acesta legătura lui cu ceilalţi cyborgi s-a rupt. În câteva minute supremaţia roboţilor urma să se încheie sau, cel puţin, aşa speram. Însă realitatea a fost cu totul alta. Privind pe geam, am văzut că nimic nu se schimbase şi atunci am realizat îngrozitorul adevăr: Collin nu îi mai putuse controla mental şi de aceea a acceptat sacrificiul. A realizat şi el că se ajunsese prea departe şi a încercat să repare lucrurile, dar era mult prea târziu. Rasa umană era condamnată la pieire; creaţia s-a întors împotriva creatorului. În curând o să-mi vină rândul. Nimeni nu poate scăpa. Este o chestiune de zile sau chiar ore.

Suntem în anul 2045. Eu sunt omul care a adus Apocalipsa şi aceasta este confesiunea mea. Sper că peste ani cineva, poate un om care a supravieţuit în mod miraculos, va găsi această bucată de hârtie şi va afla adevărul. Ştiu că sunt un monstru. Copiii nu vor citi despre mine în cărţile de istorie, iar numele meu va fi îngropat în negura timpului.

***

- Eşti sigur că documentul este autentic?

- Da. Cine ar fi crezut că sub ruinele acestui oraș antic vom descoperi dovada originii noastre?
- Au trecut trei mii de ani de când rasa umană a fost exterminată și noi am preluat controlul.
- Este incredibil! Acest Collin este, de fapt, strămoșul nostru. În sfârșit, știm cine suntem!
- Și cine ne-a creat. Doctorul Robert Spencer s-a înșelat. Numele lui va rămâne în istorie, doar că nu în cea a umanității...

Ormenișan Raisa
(compunerea a obținut premiul I la Concursul Național Interdisciplinar Science4you, 2018)

LABIRINTUL FERMECAT

Razele blânde ale soarelui și cerul de un albastru intens prevesteau o zi frumoasă și potrivită pentru ziua Elisei. Cu toate acestea, ceva îmi spunea că nu va fi o zi obișnuită și emoții diferite îmi schimbau starea de la o oră la alta. Timpul părea că se târăște și nu știam ce să fac pentru a trece mai repede.

La ora stabilită, tot grupul de prieteni veseli și vorbăreți s-a adunat acasă la Elisa. În timp ce desfăceam cadourile, eram cu ochii la impunătorul gard viu care se înălța în curtea casei și care, cu siguranță, nu se afla acolo în urmă cu o săptămână. Curiozitatea punea încet stăpânire pe mine și tare aș fi dorit să știu ce se află dincolo de zidul de verdeață.

Deodată am auzit-o pe Elisa spunând că ne-a pregătit ceva special, apoi a dat fiecăruia câte o hartă și o busolă. Ne-a explicat că acela era un labirint, iar la una dintre ieșiri ne aștepta o surpriză. O stare euforică mi-a străfulgerat corpul și privirea mea deja căuta cu nerăbdare locul de intrare. Până să îmi dau seama ce se întâmplă, eram deja într-una din echipele pregătite să plece în aventură.

Cu hărțile în mână am pătruns pe cărarea îngustă a labirintului. Respectând indicațiile, umblam pe culoare plini de entuziasm. Privit din afară nu părea prea mare și aveam convingerea că vom câștiga, dar curând am constatat că era uriaș. După un timp, văzând că nu găsim ieșirea, ne-am oprit ca să ne sfătuim. În timp ce gesticula, unul dintre băieți a scăpat busola pe o piatră gri, strălucitoare, care a început să vibreze. Pământul s-a cutremurat violent și un vacuum ne-a atras pe toți într-o secundă, nemaiavând timp să reacționăm. Fără să ne dăm seama, ne-am trezit într-o pădure perfect rotundă, cu copaci în formă de spirală, înconjurată de munți cu înălțimi ametitoare, pe ale căror creste străluceau lumini albastre. Pe crengi erau zeci de păsări ciudate asemănătoare cu grifonii, care ne studiau cu ochii lor mari cât o minge de tenis. Una dintre ele, mai bătrână și purtând ochelari cu rame groase, a zburat pe deasupra noastră și ne-a explicat că, dacă vrem să ieșim din labirint, trebuie să trecem mai multe probe. Prima era să dovedim că avem o memorie bună. Apoi, după ce ne-a pus să privim zece secunde împrejurimile, a schimbat peisajul dintr-o suflare, transformându-l în deșert. Noi trebuia să-l desenăm așa cum era inițial. Andrei, care era talentat la desen, a urmat indicațiile noastre și împreună am reușit să redăm peisajul. Nu era perfect, dar grifonul a părut mulțumit și ne-a dat un indiciu pentru provocarea din lumea în care urma să ajungem mai târziu.

Printr-o bătaie din aripi acesta ne-a suflat înapoi în labirint, dar nu în locul de unde plecasem. Uitându-ne în jur, am văzut că o porțiune din gardul viu era galbenă, nu verde ca restul. Am înțeles că pe acolo puteam continua călătoria, dar nu știam cum. Radu a început să repete cuvântul „galben” pe tonuri diferite, mai mult ca să ne înveselească și să ne concentrăm mai ușor la găsirea unei soluții, dar a zecea oară am simțit că suntem iar absorbiți în aspiratorul uriaș. De data aceasta ne-am trezit în lumea vrăjitoarelor colorate. Nu erau mai mari de cincizeci de centimetri și semănau, mai degrabă, cu niște zâne, dacă nu le dădeau de gol pălăriile țuguiate și, evident, măturile pe care zburau și pe care erau scrise o groază de cuvinte cu diferite culori. Provocarea era să ghicim cât mai repede care vrăjitoare avea scrise pe mătură cele mai multe cuvinte cu propria culoare și asta în timp ce se mișcau haotic în jurul nostru. După câteva minute am ametit de-a binelea și m-am așezat pe o piatră ca să îmi revin. De ce nu pot sta locului ființele astea? Prietenii mei se învârteau și ei în cerc. Erau așa de caraghioși! Deodată mi-am amintit de zidul din labirint, apoi de grifonul care ne-a spus că va da un indiciu și mi-am dat seama că vrăjitoarea galbenă era cea căutată. A părut surprinsă că am ghicit-o, dar și-a ținut cuvântul. Au făcut un cerc în jurul nostru și au murmurat

câteva cuvinte într-o limbă necunoscută. Am presupus că este latină, deoarece știam din cărțile cu Harry Potter că toate vrăjile sunt în această limbă. Ce bine ar fi fost dacă am fi avut o baghetă fermecată, dar până să termin de zis, am realizat că ne întorsesem în labirint care, spre surprinderea noastră, avea forma unui...zar! Fața pe care noi o vedeam avea șase puncte, așa că ne-a venit ideea să punem șase mâini pe perete (fiecare câte una), iar acesta s-a întors și s-a deschis spre o altă lume bizară, ai cărei locuitori aveau corpul ca un zar, dar cu o singură față. Am bănuit că provocarea era să găsim numărul care apărea de cele mai multe ori. Fiecare și-a ales câte un număr și am început să căutăm locuitorii cu fața respectivă a zarului**.** Nu a fost ușor, deoarece aceștia se tot mișcau încercând să ne deruteze. Lui Radu i-a venit ideea să le arate consola lui cu jocuri, pe care o avea în buzunar, iar aceștia, curioși s-au strâns lângă el și astfel am reușit să îi numărăm. Am constatat că numărul doi apărea de cele mai multe ori. Regele lor ne-a explicat că mai aveam de trecut două încercări, apoi a început a se învârti cu viteză și ne-am întors din nou în labirint, dar pe un alt culoar, de care era agățată o minge mică și albastră. Ne-am gândit că ne va ajuta în următoarea provocare, așa că am vrut să o luăm însă, când am tras de ea, podeaua a căzut cu noi și am ajuns pe un alt tărâm. Părea să fie o câmpie imensă, pe care nu se aflau oameni, ci doar mingi de fotbal, baschet, tenis, handbal, chiar și fluturași de badminton care se jucau unele cu altele fără să atingă pământul, ca și cum o forță invizibilă le ținea în aer. Am fost întâmpinați de o creatură ciudată, cu corpul format din adidași, picioarele erau din rachete de tenis, capul era o minge de fotbal, iar mâinile din fâșii de plasă folosită pentru porți. Ne-a spus că trebuie să îl ajutăm să-și găsească jucăria preferată, pierdută într-o grămadă de mingi. Niciuna nu semăna cu alta, astfel că nu ne puteam da seama ce căutam. Am început să ne jucăm, aruncând mingile de la unul la altul și distrându-ne grozav. Una dintre ele era mai mică decât celelalte și, când am văzut-o, ne-am amintit de mingea albastră lipită de zidul labirintului. Am căutat una la fel, dar nu am găsit, și ne-am gândit că poate chiar aceea era cea căutată. Când i-am spus creaturii că jucăria este în labirint, a pocnit din degete și ne-am reîntors, dar, spre surprinderea noastră, nu am fost trimiși iar într-o altă lume.

Ne-am uitat pe harta labirintului și am observat că fiecare încercare ne adusese mai aproape de ieșire. Am urmat culoarul, încântați că ne vom întâlni cu cealaltă echipă, dar ....nu putea fi așa de simplu. Eram din nou în fața unui obstacol. Ne-a întâmpinat un detectiv cu mustață ce semăna cu Hercule Poirot și care ne-a dat șase cartonașe. Provocarea lui era să ghicim obiectele imprimate pe el folosind doar simțul tactil. Fiecare a luat câte un cartonaș. Pe unul am simțit o sfoară, pe altul o pisică, apoi o piersică, un fluture și o ușă. Am reușit să le ghicim, dar nu a fost ușor. A mai rămas un cartonaș, al meu. Detectivul mi-a spus că jocul trebuie terminat și că, dacă nu recunosc ultimul obiect, vom rămâne captivi în labirint până când alți copii îl vor juca. Văzând că m-am panicat, mi-a dat un indiciu, o ghicitoare: „Mă întorc o dată, ce este afară nu intră înăuntru. Mă întorc încă o dată, ce este înăuntru nu va ieși afară. ” După ce m-am gândit un minut, am strigat fericită:

- Cheie! Răspunsul este cheie!

În secunda următoare ne-am trezit în afara labirintului, buimăciți, dar teferi.

- În sfârșit, ați ieșit! Îmi era teamă că ați pățit ceva! a zis tatăl Elisei vizibil ușurat.
- De ce? am întrebat eu uimită. Cât timp am lipsit?
- Aproape șase ore!!
- CÂT???
- Am intrat după voi, dar nu v-am găsit. Parcă v-ați evaporat.
- Ne-am rătăcit, am rostit eu cu vocea pierită.
- Hei, uitați-vă în spate! a strigat Andrei.

Privirile tuturor s-au îndreptat către labirint, care se dezintegra încet până când a dispărut într-o ceață verzuie, ca și când nu ar fi fost acolo niciodată.

- Oauu! am exclamat șocați. Cum se poate să .....
- De unde ați luat labirintul? l-am întrebat pe tatăl Elisei, care nu își revenea din șoc.

- L-a adus un curier. Am presupus că este un cadou de la vreo rudă. Pe bilet scria *Jocuri inteligente pentru petreceri*.

După ceva timp fiecare a plecat acasă, gândindu-se la întâmplarea ciudată. Nimeni nu găsise o explicație logică pentru dispariția labirintului, așa că nu avea rost să le mai povestim și noi unde am fost.

Ancuța Maria,
Clasa a VI-a A

PĂDUREA MISTERELOR

Mergeam împreună cu prietenii pe cărările unei păduri dese, prin care lumina soarelui abia pătrundea printre crengile uriașe. Deodată, copacii au prins viață și au început să vorbească despre cum să ne țină prizonieri. Frunzele foșneau sinistru, deși vântul nici măcar nu adia. Frica a pus stăpânire pe noi și am început să strigăm cât ne ținea gura, în timp ce alergam disperați. Crengile ne încetineau fuga, lovindu-ne cu putere. Una m-a prins de picior, făcându-mă să cad. Ceilalți se topiseră deja în adâncul pădurii. Eram singură. Țipam întruna, dar nu se auzea niciun sunet.

M-am ridicat de pe pernă speriată și transpirată, realizând că fusese doar un vis. Era o duminică înnorată de noiembrie, iar părinții plecaseră la cumpărături. Am făcut repede un duș, am mâncat cereale cu lapte, apoi m-am așezat în fața calculatorului. Ziua își urma cursul, iar visul a fost dat uitării. Chiar atunci cineva a sunat la ușă. Erau prietenii mei. Am uitat că îi invitasem la mine. Pe ecranul computerului se afișa jocul *Pădurea Misterelor*. Ce ciudat! Eram convinsă că îl închisesem în urmă cu o seară, înainte să mă culc. Dinăuntru o voce îmi rostea numele. Ne-am apropiat toți de ecran.

- Da, tu! Vino mai aproape!

Ca hipnotizată, am luat computerul în mână cu privirea aproape lipită de el. Ceva mă trăgea cu forță înăuntru și deodată m-am trezit în Pădurea Misterelor, dar nu singură, ci împreună cu prietenii mei. Din copaci au început să apară și sară în jurul nostru veverițe. Fiind atrași de săriturile lor, ne-am dat seama că pădurea nu era așa de înfricoșătoare. Ele
ne-au explicat că nu puteam pleca de acolo până nu le ajutam să treacă de cele cinci niveluri ale jocului. Jucându-mă de multe ori, credeam că știu ce provocări urmau, dar veverițele
mi-au spus că mă înșelam. Le cunoșteam pe fiecare, așa că le-am prezentat și prietenilor mei. După ce ne-am cunoscut, Chip a spus să facem echipe de câte doi. Îmi doream să fiu în echipă cu Kima, pentru că pe ea o cunoșteam cel mai bine. De câte ori mă jucam acest joc, alegeam personajul ei, fiind mai bună și mai rapidă decât celelalte. Am plecat spre locul unde se desfășura primul nivel. Bursucul Mike a venit să ne arbitreze. A spus că nu vom avea mult timp pentru a trece probele, dar suficient pentru a termina. Ne-a explicat că la prima dintre ele vor participa doar veverițele, fiind una de viteză. Fiecare trebuia să urce în cei mai înalți copaci și să adune câte o sută de alune. La semnul lui Mike toate au pornit spre copacii aleși, în timp ce noi le spueam pe ce crengi să se cațere pentru a aduna cât mai multe. Kim a fost cea care a terminat această probă, urmată de Chip și de Rocky.

Am trecut la nivelul următor. Era rândul nostru, al copiilor. Trebuia să trecem râul, sărind de pe o piatră pe alta, ducând pe cealaltă parte toate alunele adunate de veverițe. Când am văzut apa învolburată, m-a învăluit un sentiment de neliniște, care s-a transformat rapid în panică. Am rămas nemișcată pe mal, neputând să fac niciun pas. Kima îmi striga că timpul trece și riscăm să pierdem proba. Mi-am dat seama că trebuia să am încredere în mine ca să termin provocarea. Din fața computerului totul părea simplu și aveam curaj să fac orice, dar realitatea era mult mai înspăimântătoare. Am sărit pe prima piatră, am respirat adânc și am continuat. Îmi era teamă că o să alunec și o să cad în apă. Kima, cu vocea ei subțire, m-a încurajat încontinuu și, până la urmă, am ajuns teafără pe malul celălalt. Am fost nevoită să fac mai multe drumuri, iar eu deveneam tot mai sigură pe mine. Nu am scăpat nicio alună în apă și nici nu am alunecat. Eram foarte

încântată de performanța mea, chiar dacă am ajuns ultima. Am reușit să trecem nivelul, Vlad ocupând locul I, după cum era de așteptat, el fiind gimnast.

Urma a treia probă a jocului, la care trebuia să participăm atât noi, cât și veveriţele. Bursucul ne-a dat harta pădurii pe care marcase copacii ce trebuia să fie găsiți. Am primit și arcuri care, în loc de săgeți, aveau câte o cheie care deschideau cutiile ascunse printre crengi. Mike nu ne-a spus că vom întâlni obstacole, iar noi nu ne-am așteptat la așa ceva. Dintr-un tufiș a ieșit un urs care ne-a fugărit pe mine și pe Kima, cerându-ne să îi arătăm harta. Am scăpat-o din mână, iar acesta a luat-o, urmărindu-ne în continuare. Abia când a ajuns în spatele nostru am înțeles ce mormăia. Voia doar să ne ajute. Ne-a arătat că în drum spre fiecare copac există câte trei cărări. Cunoscând pădurea, ne-a indicat-o pe cea corectă și ne-a avertizat să fim atenți la păsări atunci când tragem cu cheia-săgeată, deoarece acestea vor dori să o fure. Am ascultat sfaturile ursului și am reușit să găsim primii doi copaci, descoperind că în cutii se află niște întrebări. Eu și Kima eram gata să tragem pentru a deschide ultima cutie, când am văzut două păsări zburând către Vlad și Rocky, care erau și ei gata să tragă cu arcul. Am strigat la ei pentru a-i avertiza, dar era prea târziu. Cheia fusese deja aruncată către cutie. Ca să păcălesc păsările, am luat repede o creangă, am întins arcul, am tras, iar aceasta s-a izbit de un copac, căzând apoi într-o groapă. Păsările, văzând distanța mare, au zburat repede într-acolo, convinse că este cheia. Astfel, cheile noastre au deschis ultimele cutii, iar Sara și Chip, care tocmai ajungeau, când noi distrăgeam ciorile, au tras și ei cu arcul, luând biletul cu întrebări. Am trecut și de al treilea nivel, dar nu era ultimul, așa cum credeam.

Bursucul Mike ne aștepta în poiană ca să ne dea noi indicații. Ne-a explicat că, de data aceasta, nu vom fi în echipe separate, ci vom lucra împreună, deoarece trebuia să răspundem la întrebările de pe biletele găsite în cutii, pe care, deși curioși, nu le citisem. Spre surprinderea noastră, întrebările erau despre noi, scopul nivelului patru fiind acela de a vedea cât de bine ne cunoaștem. Am răspuns corect la aproape toate, descoperind lucruri pe care nu le știam unii despre alții. A fost foarte amuzant și ne-a ajutat să devenim mai apropiați.

Am ajuns la ultimul nivel. Doream ca jocul să continue, dar, în același timp, voiam să ne mergem acasă. De data aceasta ne-a fost testată creativitatea. Mike ne-a pus să lucrăm împreună și să ne imaginăm un nou nivel al jocului. Dacă era acceptat, ne puteam întoarce în lumea noastră. Fiecare a venit cu idei care mai de care mai ciudate. Până la urmă ne-a gândit ca acesta să conțină probe în care noi, copiii, să ne dăm cu tiroliana, să ne cățărăm în copaci pentru a găsi coșul cu alune ascuns de veverițe și chiar să folosim catapulte în care să folosim alune pe post de proiectile ca să gonim ciorile. Aceste provocări au fost acceptate ca interesante și ne-au asigurat ieșirea din joc. Ne-au luat rămas bun de la veverițe și bursuc, cu toate că presimțeam că ne vom mai întâlni cândva. Am intrat într-un vârtej cu aer cald și, după câteva rotiri, eram din nou în camera mea, adunați în jurul computerului. Tocmai când încercam să ne dezmeticim și să ne dăm seama ce se întâmplase, am auzit cheia în ușă. Erau părinții mei. Am început să râdem, amintindu-ne de cheile din joc. Mama a intrat în cameră și ne-a întrebat dacă vrem înghețată de alune.

- Nuuuuuu, am răspuns toți în cor.

Surprinsă de reacția noastră, a ieșit spunându-i tatălui meu că nu îi mai înțelege deloc pe copiii din noua generație. Niciunul dintre noi nu a povestit ce s-a întâmplat în acea zi ploioasă de noiembrie, deși au trecut câțiva ani de atunci, rămânând cel mai bine păzit secret al nostru.

Ancuța Maria,
Clasa a VI-a A

SPERANŢE DE CRĂCIUN

În regatul frunzelor, departe, o mamă frunză îi povestea fiului ei, Frunzel, despre vestitul zeu care dădea cadouri oamenilor.

- Vezi tu, dragul meu, in perioada asta, puii de oameni nu mai merg la şcoală, pentru că se apropie sărbătorile de iarnă. Ei spun ca "iau vacanţă" şi că sunt "în vacanţă". Într-una din zilele lor de vacanţă e o sărbătoare numită "Crăciun". În noaptea de Crăciun, cineva numit Moş Crăciun se strecoară la ei în casă şi le lasă cadouri sub "bradul de Crăciun". El ajunge acolo cu ajutorul unei sănii mari, trasă de nouă reni zburători. În fruntea lor se află cel mai magic ren, Rudolf. El are botul, partea din mijloc a feţei, numită şi nas, exact ca farurile de la maşinile oamenilor, de care ţi-am mai povestit: roşu şi strălucitor. Moşul face "ho ho ho" şi are o voce foarte groasă!

Frunzel băga la cap toate cele spuse de mama lui, ca de fiecare dată când aceasta ii spunea legende despre fiinţe necunoscute şi interesante. După ce procesă toată povestea proaspăt auzită, in mintea acestuia răsări o întrebare:

- La noi de ce nu vine niciodată Moş Crăciun? spuse el dezamăgit, dar, totodată, emoţionat.

- Hmm, începu mama lui, chicotind. Probabil nu ştie că existăm sau suntem prea mici. Dar sunt sigură că dacă îţi doreşti cu adevărat şi chiar speri să vină, va veni, dragule. Se spune că el ştie tot ce se întâmplă şi totul despre fiecare om în parte.

Astfel, Frunzel începu să spere şi să tot spere, pentru că îşi dorea nespus de mult să vină Moş Crăciun şi la el. Iar într-o noapte, Frunzel a fost trezit de nişte zgomote venite de pe lângă copacul în care locuia. S-a ridicat pe teacă, partea cu care stătea prins de ramură, şi a mers încet pe peţiol până la marginea ramurii. S-a uitat în jos si a văzut.. un cal? Poate un cal cu crengi în cap... L-a studiat atent, observând în scurt timp botul lui roşu ca un far de maşină. Se gândi imediat la Rudolf, dar nu putea crede că e el. Plin de emoţie, se pierdu în gândurile sale, fiind adus înapoi la realitate de o voce foarte groasă, puţin răguşită, vizibil bătrână, care spunea cu efect de ecou "ho ho ho". Se uită spre cer căutându-l pe Moş Crăciun, dar nu văzu nimic. Când se uită din nou in jos, observă ca Rudolf dispăruse, aşa că, bucuros şi trist în acelaşi timp, Frunzel se puse iarăşi la somn.

A doua zi, de dimineaţă, Frunzel găsi cadouri sub copac. Fericirea pe care a simţit-o a fost nemăsurabilă. El ţinuse minte acea zi pentru totdeauna şi o povestise şi copiilor săi, împreună cu alte poveşti şi legende, exact aşa cum obişnuia mama lui să o facă.

Popa Alexandra,
clasa a VII-a A

O AVENTURĂ ÎN LUMEA SUNETELOR

Într-o zi de şcoală, am învăţat la limba şi literatura română cum se transcriu fonetic unele cuvinte şi cum se accentuează corect.

Prima oră, prima parte... Doamna profesoară ne-a spus definiţiile grupurilor de sunete şi ne-a arătat cum se transcriu fonetic cuvintele. M-a chemat la tablă pentru a preciza câte litere şi câte sunete are cuvântul „ceas”.Dintr-o dată, în faţa tablei, mi-a apărut in loc de cuvinte, o câmpie mare în care erau două tipuri de flori. Pe prima jumătate erau literele alfabetului român, care stăteau liniştite. Însă, în cea de-a doua jumătate, era lumea sunetelor. Doar cei cuminţi puteau rămâne sunete de sine stătătoare. Cei obraznici deveneau prizonieri şi li se decidea o pedeapsă cruntă.

Şeful sunetelor, „l”, privea cu amărăciune şi furie în faţa lui, unde erau celelalte sunete. El spuse răspicat:

- Ieri ştiam bine că sunetele „e” , „i” , „o” şi „u” au fost dar pedepsite pentru încălcarea legii tărâmului nostru : şi-au pierdut dreptul de a mai fi mereu vocale. De acum, ele pot fi şi semivocale. De asemenea, consoana „h” a fost pedepsită prin luarea dreptului de a mai fi sunet al grupurilor „che” , „chi” , „ghe” , „ghi” , iar două „x”-uri nebunatice au fost tăiate în două, formându-se „cs” şi „gz”. Astăzi , încă trei victime avem.

- Cine? strigă curios „j”.

-„C”, „a” şi „e” , spuse şeful şi le chemă în faţă. Veţi fi dur pedepsite. Începem cu „a”.Tu nu vei mai avea dreptul să fii sunet alături de „c” şi „e” în aceeaşi silabă, deoarece unul din ei, „e”, nu va mai fi sunet în grupul vostru de trei încăpăţânaţi. Iar tu, „c” , în caz că tu crezi că am uitat de tine, vei purta de acum o pălărie din ace la fiecare transcriere fonetică din grupurile „ce” şi „ci”. Ca să nu păţiţi ca ei, fiţi cuminţi, deoarece nu iert pe nimeni.

Deodată m-am trezit în faţa tablei, iar doamna mi-a spus :

- Haide, scrie! Au trecut două minute! Sigur ştii!

Din visul pe care l-am avut, am extras esenţialul şi am realizat o transcriere fonetică perfectă.

A doua oră a urmat lecţia cu accentul. Doamna profesoară mi-a spus noţiunile de teorie, cuvintele care au o singură variantă de accentuare şi cuvintele care acceptă două variante. Din nou am fost chemat la tablă să rezolv un exerciţiu în legătură cu accentuarea. Trebuia să spun dacă este corect să zicem „rádio” sau „radió”. Deodată, elevii şi profesoara au dispărut, iar o mulţime de monstruleţi în formă de litere m-au luat şi m-au dus într-o încăpere întunecată.

Aceştia mi-au spus:

- În ciuda faptului că nu o vezi, în faţa ta este o groapă fără fund.Dacă nu răspunzi corect la aceste zece accentuări, vei fi aruncat !

- Gulp!înghit în sec speriat.

Din fericire le-am spus pe toate corect, iar ei mi-au dat drumul. M-am trezit tot la tablă în faţa cuvintelor „rádio” şi „radió”. Am încercuit, evident prima variantă, iar, deodată, am văzut plimbându-se pe parchetul clasei un monstruleţ „a” bucuros.

Astea da aventuri ciudate!

Mincu Florin,
Clasa a VII-a C

PRIMĂVARA, UN ANOTIMP SPECIAL

Primăvara...toți oamenii spun ca acesta e anotimpul renașterii, în care totul revine la viață. Așa credeam și eu, până ieri, când mi-am schimbat părerea. Acum îl văd ca pe un anotimp care ridică pământul în slăvi, care îi face pe oameni să gândească pozitiv și care defilează cu modestie pe podiumul naturii, așa încât să îl poată admira oricine.

Într-o zi însorită de primăvară, citeam în gradina bunicilor mei.

- Bună! aud eu deodată. M-am speriat puțin, dar mi-am revenit. La început am crezut că e bunica, dar ea nu avea o voce atât de subțire și nu mă saluta niciodată cu „bună”.

- Bună! am spus și eu întorcându-mă. Am văzut o domnișoară cam de vârsta mea, care stătea de partea cealaltă a gardului, urcată pe un scăunel și care părea destul de simpatică.

- Eu sunt Lucy și am 12 ani. Pe tine cum te cheamă?

- Eu sunt Laura și am și eu 12 ani. La început mi s-a părut suspect să mă întrebe cum mă cheamă, dar mi s-a părut o fetiță drăguță și i-am răspuns.

- Tu din ce țară ești? Eu sunt din nordul Norvegiei.

- Eu sunt din România. Dacă ești din Norvegia, cum se face că ești acum în România?

- În fiecare primăvară, eu și părinții mei venim în România, pentru că aici e mult mai frumos!

- Dar și în Norvegia e frumos, nu-i așa? Era ciudat, pentru că nu înțelegeam de ce ei nu îi plăcea acolo, când eu auzisem că acolo e foarte frumos.

- Acolo e mereu rece și în majoritatea timpului e foarte întuneric chiar și în timpul zilei, mi-a răspuns ea foarte serioasă. Aici e mult mai frumos...Totul e verde, păsărelele ciripesc, soarele încălzește natura si afara e cald, ceea ce îmi place cel mai mult!

Am rămas surprinsă de răspunsul acesteia. Eu nu am privit niciodată primăvara așa. În schimb, acum, dacă mă gândesc mai bine, acesta e un anotimp în care soarele își revarsă neîncetat bucuria asupra naturii, păsărelele alcătuiesc un cor și cântă simfonii, florile ies timide din ascunzișul lor, iar oamenii se dezmorțesc în sfârșit si se bucura de primele raze jucăușe și capricioase.

- În plus, mie nu mi-e dor deloc de casă în această perioadă.
- Dar munții din Norvegia....nu mergi la schi? am întrebat eu.
- Îmi place foarte mult sa schiez. În rest, munții nu prea pot fi explorați, deoarece toamna și iarna e zăpadă, iar vara și primăvara e destul de rece pentru asemenea drumeții.

După această discuție mi-am schimbat părerea despre primăvară. Am început să mă gândesc că sunt o persoană foarte norocoasă că mă pot bucura de căldura soarelui și de frumusețile naturii. Mi-am dat seama că e un dar de la Dumnezeu și că fără primăvară nimic nu ar mai fi la fel. Aceasta îi face pe oameni să fie mai buni și mai darnici, le deschide sufletele și le schițează un zâmbet pe buze. Copacii își îmbracă veșmintele de petrecere. Cât despre mine și Lucy, am rămas prietene bune. Ne întâlnim în fiecare primăvară și vorbim neîncetat. Într-adevăr, primăvara este...un anotimp special, care m-a ajutat să îmi fac o nouă prietenă și m-a trezit la realitate!

Darii Laura,
Clasa a VII-a A

UN ZÂMBET…

Profesorul întreabă clasa:
- Dacă aveţi un dolar şi-i mai cereţi unul tatălui vostru, câţi dolari aveţi?
Bulă ridică mâna, profesorul îl lasă să răspundă, iar acesta zice:
- Un dolar. - Nu ştii matematică, zice profesorul dezamăgit.
- Nici dumneavoastră nu îl ştiţi pe tata.

Un copil îl întreabă pe tatăl său:
- Tată, tu poţi să scrii cu ochii închişi?
- Nu ştiu, să încerc.
- Bine, atunci sting lumina să îmi semnezi şi mie carnetul de note.

Manuale şcolare
– Fiule, ţi-am cumpărat manualele pentru şcoală, au fost scumpe, aşa că… ai grijă de ele!
– Bine mamă, nici nu mă ating de ele!

Veşti bune pentru viitorii studenţi
Veste excelentă pentru cei care doresc să urmeze cursurile unei universităţi!
Facultăţile private nu mai cer diplomă de bacalaureat pentru admitere, este suficientă prezentarea unei adeverinţe de la grădiniţă sau chiar creşă!

Cauză şi efect
– Cine credeţi că este principalul vinovat pentru faptul că nu aţi putut trece examenul de bacalaureat? întrebă reporterul pe una dintre proaspetele eşuate de anul acesta.
– A profilor, normal! răspunde aceasta cu nonşalanţă. N-au fost în stare sa explice bine la ore, aşa, ca să înţeleagă toţi proştii…

Învăţământul românesc
Culmea crizei în învăţământul românesc: să răspunzi de 10 şi profesorul să-ţi dea doar 8 – că e criză.

Etc etc
– Domnule profesor, când folosim cuvântul “et cetera”?
– Atunci când vrem ca lumea să creadă că ştim mai mult decât spunem!

Elevii de 10

De teama răzbunării, elevii care au luat 10 la Bac vor intra în Programul pentru protecţia martorilor.

Clasa de ardeleni la ora de limba română:
- Elev Pop, spune, te rog, o propoziţie!
- Duminica me duc la pedure.
- Pop dragă, dar nu-i bine.
- Atunci nu me duc.

Înţelegere profesor/elev
- Eu nu vorbesc prea mult, zise profesorul de limba romana către elevul Ionescu, când fac cu degetul aşa înseamnă ca vii la tabla.
- Nici eu nu vorbesc mult, domnule profesor, eu când dau din cap înseamnă că nu vin.

Şcoala ideală
La şcoala profesoara întreba pe fiecare cum ar fi şcoala ideală!
- Maria, tu ce zici?
- Eu cred ca avem deja o şcoală ideală!
- Foarte frumos Maria, dar tu Mihai?
- Păi, nu ar strica nişte manuale noi, o recreaţie mai lungă şi mâncarea de la cantina mai bună.
- Bravo Mihai ! Şi tu Bulă ce crezi ? Cum ar trebuie să fie şcoala ideală?
- Bulă, foarte iritat: Închisa doamnă!! Închisă!!

Profesorul:
- Popescu, lucrarea ta a fost mizerabilă. Putea să te ajute tatăl tău ca doar este scriitor.
Elevul:
- N-am mai vrut, dom' profesor. La ultima lucrare, la care m-a ajutat tata, mi-aţi dat un doi.

La şcoală:
Gigele, ce înseamnă compromisul?
- Doamna învăţătoare, dacă tata vrea să meargă la munte şi mama la mare, evident că mergem la mare, dar tata îşi poate lua schiurile cu el.

La ora de geografie:
- Ce capitală are Marea Britanie, întreabă profesorul?
O voce din spatele clasei:
- Dar aţi spus să învăţăm capitalele de ţări, nu de mări.

Tata, tu mi-ai povestit ca odată te-au dat afară de la scoala ?
- Da, Gelule. Dar de ce mă întrebi?
- Pentru ca istoria se repetă...

La ora de matematică:
- Să presupunem că locuieşti la etajul cinci şi că între fiecare două etaje sunt 15 trepte. Câte trepte va trebui să urci pentru a ajunge la apartamentul tău?
- Pe toate, domnule profesor.

Material selectat de Prof. Monica Mareş
sursa https://adevarul.ro/locale/vaslui

Sfaturi pentru colaboratori:

Stimaţi actuali şi viitori colaboratori,

Pentru a optimiza activitatea desfăşurată, dorim să vă readucem la cunoştinţă următoarele:

- ***Materialele pentru revistă trebuie să fie <u>în format WORD, redactate cu Times New Roman, cu mărimea fontului 12, spaţiere la 1,5 rânduri;- textele trebuie să fie obligatoriu cu diacritice fără greşeli de ortografie şi să conţină la final numele şi clasa autorului</u>,;***
- ***În cazul în care au fost folosite surse bibliografice, în mod obligatoriu acestea trebuie precizate la finalul materialului.;***
- ***De asemenea trebuie să reflecte activităţile şcolare sau extra-curriculare care promovează imaginea şcolii şi a celor care îşi desfăşoară activitatea aici;***
- ***De corectitudinea și originalitatea materialelor sunt responsabili autorii materialelor și colaboratorii;***
- ***Ne rezervăm dreptul de a selecţiona cele mai bune materiale din cele pe care le veţi trimite pe adresa de mail: scoala19bv@yahoo.com***

PROIECTELE NOASTRE

- **Programul Eco Şcoala**
- **Proiect național de parteneriat educaţional " Mesagerii Prieteniei"**
- **Proiect de parteneriat educaţional" Stop Violentei"**
- **Proiect "Valori Naturale, Culturale Şi Spirituale Ale României"**
- **Proiect "Universul Copilăriei Şi Calculatorul"**
- **Proiect educațional trans-disciplinar ”Călător prin România”**
- **Proiect de parteneriat educaţional "Dincolo de şcoală" (Şcoala Nr. 4 Râmnicu Vâlcea)**
- **Proiect de parteneriat educaţional "Clasa Noastră - O Lume De Cântec Şi Poveste"**
- **Proiect eTwinning - "English … a joy"**
- **Proiect de parteneriat educaţional "Lumea Magică A Creativităţii"**

- **Campanie de prevenire a violenţei juvenile (Poliţia Braşov)**
- **Campanie de prevenire a infracţionalităţii (Poliţia Braşov)**
- **Proiect JOBS**
- **"Punte Între Generaţii" - Anul european al îmbătrânirii active şi al solidarităţii între generaţii**
- **Proiect "Pentru Un Zâmbet De Copil" (Mărcuş)**
- **Proiect "O familie pentru fiecare"- casa de copii "Dumbrava minunată"**
- **Proiect de parteneriat cu TVS**
- **"Harta reciclării în Braşov"**
- **"Elevii plantează copacul păcii"**
- **Participare LET S DO IT ROMANIA**
- **Participare Simpozion Interjudeţean Şcoala Generală Nr. 31 Braşov.**
- **"Ziua Mondiala a Apei"- "Cea mai mare picătură de apă" concurs echipaje clasele a V-a**
- **Campanie antitabac" Mesajul Meu Antitutun" (parteneriat cu APM Braşov,Agenţia antidrog Braşov)**
- **" Ziua verde "- plantat puieţi în curtea şcolii, activitate în parteneriat cu Facultatea de Silvicultura Braşov**
- **Proiect de parteneriat educaţional "Lumea văzută de copii"**
- **Junior Achievement Young Entreprise - program de educaţie economică – Noi înșine; Comunitatea Mea; Orașul meu**
- **Proiect de parteneriat educaţional "Suntem Diferiți Dar Ne Înțelegem"- în așteptarea sărbătorilor**
- **" Dulcea pasăre a tinereții"**
- **Programul de voluntariat ACASĂ , Campania "Niciodată Singur"**
- **Programul de educație antreprenorială ”**
- **“Săptămâna fructelor si a legumelor donate”**
- **Proiect Național inițiat de I.S.J. Brăila" - Istoria Văzută Prin Ochii Cititorilor Români"**
- **Clasa – o lume de cântec şi poveste”**
- **„Lumea magică a creativității”**
- **„CLASA PRIETENĂ – PRIETENIE ȘI ARMONIE” (proiect de parteneriat cu Școala Gimnazială Nr. 15 Brașov și Grădinița nr. 17 Brașov „Martinică”**
- **Trecut românesc - viitor european**